

Directa

setmanari de comunicació

Núm 322 19 de juny de 2013 1,70€

Tancant portes

Les retallades i la pujada de tarifes aplanen el camí cap a la privatització del transport públic

PÀGINES 2-4

8-9

Les **Terres de l'Ebre**, una reserva de la biosfera sense model territorial definit

14-15

El **moviment antifeixista francès** es reactiva per plantar cara a l'avenç de la ultradreta

17

Terrassa Respon aposta pel consum responsable i la contrainformació

A fons

Recursos naturals que condicionen el destí d'un poble: **els fosfats del Sàhara**

ESTIRANT DEL FIL

Les administracions públiques acostumen a organitzar campanyes per anunciar els avantatges i la importància d'utilitzar el transport públic com un mitjà efectiu de mobilitat per a la població i beneficis per a la societat en el seu conjunt. Tot i això, el sector no s'ha lliurat del ribot de l'austeritat. Les retallades de serveis i l'augment de les tarifes contradiuen amb fets el discurs oficial de les responsables polítiques i desincentiven l'ús del transport públic. Usuàries i treballadores són les principals perjudicades per un servei públic que transita el camí de la privatització i el negoci.

ECONOMIA // LA TARJETA T-10, EL TÍTOL MÉS UTILITZAT PER LA CIUTADANIA, S'HA ENCARIT QUATRE EUROS AMB VINT CÈNTIMS DES DE 2002

TMB retalla el servei però els privilegis dels directius

David Bou
@dvdbou

Formada per les empreses Transports de Barcelona SA i Ferrocarril Metropolità de Barcelona SA, Transports Metropolitans de Barcelona (TMB) és el principal operador de transport públic de Catalunya i dona servei als onze municipis de l'Àrea Metropolitana de Barcelona. Amb l'arribada de Convergència i Unió al consistori de la capital barcelonina ara fa dos anys, el conseller nacional de Convergència Democràtica de Catalunya (CDC), Joaquim Forn, va ser nomenat nou president d'aquesta societat limitada en substitució de la socialista Assumpta Escarp, però el PSC continua mantenint una quota de poder important dins l'estructura directiva amb el manteniment de la vicepresidència executiva en mans de Dídac Pestaña. Alguns sindicats denuncien la "continuïtat" respecte a l'anterior govern en la política d'augment de tarifes i la manca de diàleg amb la plantilla de treballadores, tot i que Xavier Trias i Joaquim Forn van criticar durament l'actuació de l'anterior batlle del PSC, Jordi Hereu, mentre es trobaven a l'oposició. És per això que les treballadores i les usuàries de TMB continuen posant en entredit el compliment efectiu de la funció social que la companyia pública fa gala de tenir entre els seus objectius: "Ofertar un servei públic accessible per a tothom".

MULTIPLICITAT DE CÀRRECS

Actualment, les 7.834 treballadores de TMB estan patint congelacions i retallades salarials, mentre es mantenen 603

Les trenta membres del consell d'administració es van repartir 230.000 euros en dietes l'any 2010

càrrecs de l'equip directiu fora de conveni i amb sous, nivells i privilegis que continuen sent totalment opacs i inaccessibles per a les treballadores i les seccions sindicals de l'empresa, tot i que és pública.

Malgrat les dificultats, els darrers anys, han transcendit dades com la xifra de 230.000 euros en dietes que es van repartir l'any 2010 entre les trenta membres del consell d'administració de la companyia. De la mateixa manera, fonts sindicals denuncien que, segons càlculs que es duen a terme de manera orientativa arran del desconeixement exacte de les xifres, el 7% que representen els càrrecs directius de la companyia sobre la totalitat de la plantilla es reparteix el

15% de la massa salarial de TMB. Joaquim Forn, president de TMB, ocupa els càrrecs de president, conseller i apoderat de Transports Metropolitans de Barcelona SA i Ferrocarril Metropolità de Barcelona SA i, alhora, és vicepresident i conseller de l'Agència de Comunicació Local SA i conseller de les societats anònimes Mercats de Proveïments de Barcelona, Barcelona Regional Agència Metropolitana de Desenvolupament Urbanístic i d'Infraestructures i Barcelona de Serveis Municipals, de la qual també és vicepresident. A més, Forn és el primer tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Barcelona per CIU, portaveu del govern municipal i president de la Junta de Portaveus, càrrecs que comparteix amb la direcció de l'Àrea de Presidència, Règim Interior, Seguretat i Mobilitat de l'Ajuntament de Barcelona, la vicepresidència de l'Institut Municipal d'Hisenda de Barcelona i la posició de vocal a l'Institut Municipal Fundació Mies Van der Röhre. Aquesta multiplicitat

Manifestació dels treballadors d'autobusos de TMB el desembre de 2012 / ROBERT BONET

manté

La direcció de TMB continua pressionant les treballadores tot i les derrotes judicials

El Comitè de vaga d'ACTUB, CGT i PSA aniran a judici el 25 de setembre d'enguany

de càrrecs és habitual a la cúpula directiva de TMB, que es va reestructurar el gener d'aquest any. Els canvis van suposar la supressió de la Direcció General de Serveis Corporatius i l'articulació de la nova direcció mitjançant una direcció executiva, dues direccions generals i la creació d'una subdirecció general. Una reorganització que va implicar el creixement de càrrecs a la direcció de TMB i l'ascens de la directora de recursos humans i responsable de negociar les retallades amb els sindicats del comitè d'empresa, Marta Labata, a la direcció de l'Àrea Operativa de Bus.

AUGMENT TARIFARI

Durant l'any 2012, TMB va suprimir quatre línies d'autobusos i la circulació dels busos de barri els diumenges i els dies festius. Aquestes mesures han anat acompanyades d'una reducció progressiva de totes les línies, fet que ha repercutit en la freqüència de pas dels autobusos, que ja acumulaven un total de 6,1% de reducció d'hores de circulació entre els anys 2007 i 2010. Aquestes dades contrasten amb l'augment continuu de les tarifes per a les usuaris. Prenent com a referència el títol de transport més utilitzat per la ciutadania, la T-10 d'una zona, que suposa el 70% dels abonaments venuts anualment per TMB, veiem que s'ha encarit quatre euros amb vint cèntims des de l'entrada de l'euro (l'any 2002) i després del darrer augment de preus de l'1 de gener d'aquest any, que va comportar una pujada del bitllet senzill d'1,45 euros a 2 euros en un any.

TMB va suprimir quatre línies d'autobusos i la circulació dels busos de barri els diumenges i els festius durant l'any 2012

D'altra banda, el mes de maig, TMB ha posat en circulació tres autobusos híbrids i biarticulats que s'han adquirit per 800.000 euros cadascun, tot i que la flota d'autobusos ja comptava amb 1.072 vehicles que cobreixen amb escreix el servei ofert a l'Àrea Metropolitana. ◀

Assemblea de treballadores de busos de TMB a les Cotxeres de Sants l'1 d'octubre de 2012 / ROBERT BONET

D. B.
@dvdbou

Durant els darrers sis mesos, la direcció de TMB ha rebut fins a quatre revessos judicials en processos que han tingut com a part implicada membres de la plantilla de conductors i conductores d'autobusos. Dos d'aquests processos es van iniciar arran de la denúncia de l'empresa contra algunes treballadores amb una trajectòria molt dilatada de lluita sindical, mentre que un altre es dirigia contra una secció sindical i el darrer tenia el seu origen en una demanda interposada per una part de la plantilla contra l'empresa.

Tot i les sentències i els recursos judicials perduts, la direcció no desisteix i sosté la seva estratègia. Actualment, manté oberts almenys set processos per sancions contra treballadores i contra els comitès de vaga que van convocar les aturades laborals de l'any 2012.

CONTRA ELS SINDICALISTES

El primer cas que TMB va perdre als tribunals es remunta a una denúncia per un suposat delictes de revelació de secrets contra Saturnino Mercader i Josep Garganté, membres destacats de la CGT i el comitè d'empresa durant la popularment coneguda vaga pels dos dies. TMB va presentar la denúncia, sense suport de la fiscalia, i el jutjat va absoldre els sindicalistes perquè va considerar que no s'acreditava qui havia difós unes cintes que revelaven converses de càrrecs de l'empresa amb un treballador durant uns fets que van ocórrer el juliol de 2008.

El mes de febrer, el jutjat laboral número 20 de Barcelona va decretar la nul·litat de l'acomiadament del treballador Andreu del Cabo, va dictaminar que era contrari a la legalitat i va forçar TMB a readmetre'l. L'afer es va iniciar quan la direcció de l'empresa va acusar aquest tècnic de comunicacions d'haver filtrat unes gravacions on es demostrava l'assetjament sexual a una noia de l'empresa per part de càrrecs intermedis. Tot i que l'empresa ha presentat un recurs al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC), del Cabo va tornar al seu lloc de treball després de deu mesos de lluita per la seva readmissió.

COMITÈS DE VAGA A JUDICI

La direcció de TMB va tornar a fracassar en l'intent de desacreditar la lluita de les treballadores d'autobusos en perdre el judici que es va celebrar el febrer d'enguany contra el comitè de vaga format per la secció sindical de la Coordinadora Obrera Sindical (COS), l'ACTUB, Bescanvi Sindical, CGT

i treballadores sense afiliació sindical, on demanaven que es declaressin il·legals les aturades convocades l'octubre i el novembre de 2012 contra "la retallada salarial i la repressió sindical". Malgrat la sentència judicial que va declarar que les aturades eren legals, TMB ha decidit tirar endavant el procés contra l'altre comitè de vaga que va convocar les protestes, on s'agrupaven els sindicats ACTUB, CGT i PSA. Es preveu la celebració del judici el proper 25 de setembre al jutjat social número 26 de Barcelona. Tanmateix, fonts sindicals han confirmat a aquest setmanari la possibilitat que l'empresa endarrereixi el judici, a l'espera que el TSJC resolgui el recurs que han presentat contra la sentència favorable al comitè de vaga de la COS.

FINS AL SUPREM

El Tribunal Suprem va confirmar, el mes de març passat, la sentència del TSJC que condemna TMB a pagar 894.837 euros a 672 conductores en concepte de "danys i perjudicis" per haver-les privat del "temps de l'entrepà" de quinze minuts entre el 2006 i el 2008. Amb aquest darrer pas, es tanquen gairebé sis anys de procés, ja que

L'empresa ha tornat a fracassar en l'intent de desacreditar la lluita de les treballadores

TMB ha esgotat totes les instàncies a les quals podia recórrer per evitar el pagament d'aquestes indemnitzacions. El veredicté obliga TMB a pagar els diners a les 672 treballadores denunciants -membres dels sindicats ACTUB, Bescanvi Sindical, CGT, COS i PSA- i no a la totalitat de la plantilla, fet que exclou les treballadores afiliades a CCOO, UGT i SIT, que no van voler participar de la denúncia col·lectiva. Paradoxalment, fonts sindicals han confirmat a la Directa que, aquesta setmana, TMB ha signat un acord amb aquests sindicats per destinar aproximadament dos milions d'euros al pagament de les indemnitzacions a la resta de la plantilla, tot i no tenir l'obligació legal de fer-ho. ◀

Les plantilles lluiten contra la privatització i les retallades

El sistema de transport públic no s'ha escapat dels plans d'austeritat engegats per les diferents administracions. Plans que han posat el focus a estrènyer el cinturó de les plantilles i a reduir serveis utilitzats, majoritàriament, per les classes populars i treballadores. Tot i que Barcelona conforma el principal node del transport de passatge als Països Catalans, el desmantellament progressiu d'aquest servei i la resistència contra aquests plans d'austeritat i privatització s'han estès de València a Torelló, passant per Nou Barris i el Baix Llobregat.

Ricard Sáez

@infobaix

Plou sobre mullat al sistema de transport públic de passatge als Països Catalans. A les mancances que ja existien en aquest servei abans de la crisi, s'hi han d'afegir els efectes de les retallades pressupostàries, que, en molts casos, vénen acompanyades de la destrucció de llocs de treball i només suposen aplanar el camí a les privatitzacions. Encara que la justificació de les retallades és l'estalvi a les arques públiques, a mitjà i a llarg termini, hi ha experiències similars a Europa -en concret, al Regne Unit- que han suposat un descens de la qualitat del servei, l'augment de la inseguretat i dels accidents i també un increment de les tarifes que acaben pagant les usuàries. Aquesta por de replicar un model ja fracassat és el que està empenyent les treballadores del transport de passatge a emprendre el camí de la resistència.

LLUITA A BUS NOU BARRIS

A principis d'any, Bus Nou Barris -empresa que pertany al grup Sagalés i sub-contratada per TMB per gestionar el bus de barri al nord de la capital catalana- va anunciar que es despenjava del conveni col·lectiu, que augmentava la jornada de treball anual en 170 hores i que modificava de manera substancial els horaris de les conductores emparant-se en la nova reforma laboral. La resposta de la plantilla va ser presentar un pla d'aturades parcials, que va esdevenir una vaga indefinida l'11 de març d'en-

Bus Nou Barris va anunciar que es despenjava del conveni col·lectiu a principis de 2013

guany. Cap a finals d'abril, després de passar setmanes i mesos sense cobrar i de fer front als acomiadaments disciplinaris de l'empresa d'alguns dels conductors i a l'abandonament de CCOO (central sindical on estava afiliada la majoria del personal), finalment, la plantilla va poder aturar parcialment l'atac i l'em-

presa va retirar els seus plans de reduir sous i drets laborals. Entre les empreses que integren l'Autoritat Metropolitana del Transport i que donen servei a la perifèria barcelonina, la plantilla de Bus de Nou Barris no és l'única que ha mostrat aquest nivell de combativitat. Una altra mostra d'aquesta militància sindical la trobem en les conductores de Baix Bus. A les dues darreres convocatòries de vaga general de 2012, la plantilla d'aquest grup, que inclou Mohn, Oliveras i Rosanbus, van organitzar piquets i van evitar que els serveis mínims sortissin de les cotxeres i donessin servei a la zona del Baix Llobregat.

REBUIG A LES PRIVATITZACIONS

En el cas de Renfe, el consell de ministres espanyol ha avançat la liberalització del sector ferroviari al juliol de 2013, fet que obre la porta a una possible privatització

i desmantellament del sector públic ferroviari. La justificació tècnica per a la liberalització del sector s'explica en un informe presentat per l'INECO (enginyeria de transports del Ministeri de Foment), que recomana la privatització to-

El consell de ministres espanyol ha avançat la liberalització del sector ferroviari al juliol de 2013

tal de Renfe abans del gener de 2014, tal com denuncien el Sindicat Ferroviari (majoritari entre el col·lectiu ferroviari) i la CGT. La reacció de la plantilla no s'ha fet esperar i, el 3 d'agost, ja ha convocat una vaga a escala estatal. Aquesta no és la primera vaga que es convoca a Renfe durant l'últim any.

Un grup d'usuàries protesta contra la pujada de les tarifes del transport públic / ALBERT GARCIA

Aquest pla liberalitzador del Partit Popular, d'àmbit estatal, s'ha vist replicat per aquest mateix partit al País Valencià. La reducció del servei a Ferrocarrils de la Generalitat Valenciana (FGV) i Empresa Metropolitana del Transport (EMT), imposada per sanejar les arques de la Generalitat Valenciana, ha posat en perill l'existència de la línia Rafaelbunyol-València i ha suposat la reducció de combois i l'eliminació de línies d'autobús a la ciutat del Túria. Aquest desmantellament dels serveis també ha implicat la presentació d'expedients de regulació d'ocupació a les dues companyies de titularitat pública, les plantilles de les quals, durant l'últim trimestre de 2012 i principis d'aquest any, han protagonitzat manifestacions i vagues que han comptat amb el suport de plataformes d'usuàries i federacions veïnals. ◀

AIXÍ ESTÀ EL PATI

6-7

La Plataforma Valls Viu aconsegueix tombar el projecte de l'Àrea Residencial Estratègica de Ruanes

8-9

La indústria nuclear i la situació econòmica llasten la declaració de les Terres de l'Ebre com a Reserva de la Biosfera per la UNESCO

LLIBERTATS // BERTRAN CAZORLA RELATA QUE VA SER MALTRACTAT PELS MOSSOS MENTRE INTERIOR AFIRMA QUE VA AGREDIR TRES AGENTS AMB UN JOG DE CLAUS

Espadaler defensa els Mossos que van **apallissar** un periodista

Manu Simarro

@manusimarro

La violència policial ha topat amb un nom i un cognom. El periodista Bertran Cazorla va ser detingut i maltractat pels Mossos d'Esquadra la matinada del 15 de juny quan tornava d'una festa amb un grup d'amics. Cops de puny, insults, amenaces i "tot tipus d'abusos" és el que va rebre durant l'estada a la comissaria del carrer Nou de la Rambla de Barcelona, al bell mig del Raval, fets que han provocat un nou enrenou polític i mediàtic al voltant de la violència exercida pels Mossos d'Esquadra. No és res nou. La Coordinadora per a la Prevenció i Denúncia de la Tortura va recollir, a l'informe anual de 2012, 117 casos de tortures o maltractaments atribuïts a la policia catalana. Molt pocs salten a la palestra mediàtica i molts altres

Els maltractaments més greus van arribar quan el periodista va exigir els seus drets

ni tan sols arriben a ser denunciats. El cas de Cazorla, però, periodista amb trajectòria a diversos mitjans com l'ACN, *El País* o, durant l'últim any, la *DIRECTA*, ha saltat a les primeres planes de les edicions digitals dels diaris i ha obligat el conseller d'Interior Ramon Espadaler a pronunciar-se, per dir que els Mossos van actuar correctament i que no es farà cap tractament excepcional del cas.

PALLISSA DE MATINADA

Els relats de Cazorla i els testimonis que van presenciar els fets són coincidents. El periodista tornava d'una festa pel carrer Nou de la Rambla quan, prop de la comissaria dels Mossos d'Esquadra, va observar un agent que "increpava un ciutadà de males maneres". Va decidir quedar-se

a mirar adoptant una actitud que ell mateix ha anomenat de "coratge civil" perquè els agents "no es passessin". Tot i així, reconeix que va girar cua quan un dels agents li va dir que marxés. Acte seguit, però, el van agafar i el van dur a l'interior de la comissaria, juntament amb una de les persones que l'acompanyaven. Dins la sala de detenció, el van llançar contra la paret i li van treure tot el que duia a les butxaques. Els maltractaments més greus van arribar quan Cazorla va exigir els seus drets. Quan va demanar a un policia que s'identifiqués, va rebre una bufetada. El segon cop, ja fora de la sala i quan els tornaven els DNI, va tornar a demanar-li el TIP "per denunciar-lo per agressions". Aleshores, el van tirar a terra i, entre cinc agents que li premien el cap, les costelles i el nas, tal com explica, el van detenir. El calvari, però, no va acabar aquí. Ja amb les manilles posades assegura que el van tornar a tirar

terra i a clavar-li cops. A les pallisses, a més, cal afegir-hi les vexacions que rebia cada cop que exigia un dret, com que li parlessin en català. El periodista va ser traslladat a l'ambulatori de referència de la comissaria, el Pere Camps, on li van fer un part de lesions que refereix "cops i contusions a la cara", i va ser traslladat a la comissaria de Les Corts, on va quedar en llibertat amb càrrecs a la tarda.

Allà, va assegurar que denunciaria els policies per "una agressió injustificada i covarda" i va instar Espadaler a obrir una investigació interna i suspendre de sou i feina els agents que el van agredir. Res més lluny de la realitat.

ESPADALER NO VOL INVESTIGAR

La policia va emetre un comunicat el mateix 15 de juny, on assegurava que Bertran Cazorla havia atemptat i lesionat tres policies. Segons aquesta versió, Cazorla i un dels acompanyants van insultar els

agents a l'exterior de la comissaria i els van demanar que entressin per identificar-los i "preservar la seva intimitat". Segons aquesta versió, durant la detenció, Cazorla els va insultar i amenaçar i, quan el van informar que ja podien marxar, "va agafar un joc de claus i es va llançar sobre un dels policies mentre el colpejava". A partir d'aquí, intent de detenció, resistència activa per part del detingut i "la mínima força indispensable per reduir-lo i detenir-lo", que acaba provocant lesions als policies. Els mossos també van declarar a Vilaweb que els nois "anaven passats de voltes", fet que Cazorla ha desmentit a través de Twitter amb la fotografia d'unes proves mèdiques que acrediten que va donar negatiu en consum d'estupefaents. Espadaler es va cenyir a la versió policial, va assegurar que no obriria cap investigació excepcional i va acusar Cazorla d'haver protagonitzat altres incidents similars.

Cazorla ha fet públiques unes proves mèdiques que acrediten que va donar negatiu en consum d'estupefaents

Versió coincident, en aquest cas, amb la d'algunes persones militants de Plataforma per Catalunya -Josep Anglada en cap- que van felicitar els Mossos per l'actuació i van titllar el periodista especialitzat en temes d'ultradreta i crims d'odi, entre d'altres, de "rata", "perroflauta" i altres insults.

Per la seva banda, el Grup de Periodistes Ramon Barnils, la CONFAVC i la Federació Comarcal d'Associacions de Veïns del Baix Llobregat han demanat l'obertura immediata d'una investigació. Cazorla també ha rebut el suport de l'assemblea de Mitjans en Lluita i de diversos partits polítics que es van interessar per la seva situació i han emprès iniciatives perquè s'esclareixin els fets: ERC, PSC, ICV-EUIA i CUP. ♦

Bertran Cazorla, a la dreta, surt de la comissaria de les Corts amb el seu advocat el 15 de juny / MANU GÓMEZ - FOTOMOVIMIENTO

URBANISME // EL TSJC TOMBA LA PRIMERA DE LES 73 ÀREES RESIDENCIALS ESTRATÈGIQUES QUAN ENCARA NO SE N'HA DESENVOLUPAT CAP

La política d'habitatge del tripartit s'estavella a Valls

Tais Bastida Aubareda
@taisdevalls

La Plataforma Valls Viu (PVV) acaba de guanyar vuit contenciosos administratius contra l'Àrea residencial Estratègica (ARE) de Ruanes. El projecte pretenia urbanitzar un barri nou fora de la trama urbana de la capital de l'Alt Camp, amb un total de 1.740 nous habitatges i unes càrregues inaudites sobre el cost de construcció. Aquest cost ha acabat sent el taló d'Aquil·les d'aquest projecte urbanístic tan ambiciós i ho podria acabar sent per a les 72 ARE restants, que inicialment sumaven un total de 90.000 habitatges nous i representaven la principal política d'habitatge de l'administració autonòmica.

El govern tripartit de la Generalitat va aprovar, el 2007, el Decret Llei 1/2007 de mesures urgents en matèria d'urbanisme, que preveia 100 nous àmbits urbans (ARE) desenvolupats a través de

La Plataforma Valls Viu guanya vuit contenciosos administratius a la Generalitat de Catalunya

dotze plans directores urbanístics (PDU). La CUP, única força política que s'hi va oposar, va definir uns Principis d'oposició a les ARE, el 2008, on denunciava tres aspectes d'aquests àmbits. Les candidatures independentistes asseguraven que el decret anul·lava la competència local d'urbanisme i planificació; se sal-

tava el Pla d'Ordenació Urbana Municipal (POUM) i els processos de participació ciutadana obligatoris; implantava una política d'habitatge destinada a servir els interessos del sector constructor i immobiliari, i potenciava la destrucció del territori i un creixement urbà insostenible per l'entorn, la societat i la cultura. Aquests principis s'han combinat amb les casuístiques i les reivindicacions locals dels diferents moviments d'oposició a les ARE, integrats per grups ecologistes i de defensa del territori, associacions veïnals i col·lectius de l'esquerra independentista.

"COM SI FÓSSIM GENT ESTÚPIDA"

El veïnat afectat per l'ARE de Ruanes de Valls respira alleujat després de la victòria judicial que culmina els cinc anys de lluita de la Plataforma Valls Viu. Els cos-

Veïnes de Valls a la manifestació contra la política ambiental de la Generalitat a Barcelona el març de 2009 / ARXIU

tos econòmics del procés han estat importants, però el que més ha molestat la gent de la PVV ha estat el tracte rebut per part de l'Ajuntament, de menyspreu: "Com si fóssim gent estúpida que no entén res i, al final, resulta que els ignorants són ells", comentava el portaveu de la PVV Josep Batalla a la roda de premsa sobre la sentència.

El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) ha resolt que aquesta ARE és inviable econòmicament, com també ho serien les 72 ARE restants en el cas que s'hi puguin aplicar els mateixos criteris argumentats pel dictamen pericial aportat per la PVV i que, segons la sentència, "no deixa cap marge per discrepar-ne". El peritatge del juny de 2012 afirma que, l'any 2007, ja s'havia tancat el cicle d'alta rendibilitat de l'habitatge com a bé d'inversió. La mateixa memòria

econòmica del Pla Director Urbanístic de Ruanes afirma: "Avui, no és possible justificar la viabilitat econòmica de l'operació per les incerteses i la crisi econòmica general". A més, l'ARE de Ruanes s'havia aprovat a través d'una previsió dubtosa i no en funció de la demanda del mercat de l'habitatge: es preveia un creixement de la població de Valls del 17,15% durant els propers dotze anys.

La sentència declara la nul·litat de l'ARE de Ruanes per motius econòmics i desestima que incomplís el principi de desenvolupament urbanístic sostenible, recollit a la llei d'urbanisme. La sentència arriba després que l'Ajuntament de Valls demanés, el mes de maig, la retirada de l'ARE a la Generalitat, segons la PVV, perquè preveia el resultat desfavorable de la sentència a causa de la solidesa del dictamen pericial.

LA BATALLA LEGAL CONTINUA

La CUP va presentar al·legacions als dotze plans directors de les ARE, el 2010, va interposar un contenciós administratiu a cadascun d'ells. Els advocats de la formació creuen que el precedent valencí influirà en la resolució dels altres contenciosos, tot i que els de la CUP es basen en la suposada inconstitucionalitat per vulneració de l'autonomia local i la participació ciutadana. El decret llei de les ARE va ser el primer aprovat per la Generalitat catalana gràcies a una innovació de l'Estatut de 2006, que preveu que, "en cas d'una necessitat extraordinària i urgent, el govern pot dictar disposicions legislatives provisionals sota la forma de decret llei". Els advocats de la CUP sostenen que no ha quedat demostrada la situació de naturalesa excepcional o necessitat urgent.

L'ARE de Ruanes s'havia aprovat a través d'una previsió dubtosa i no en funció de la demanda del mercat de l'habitatge

De les 100 ARE programades inicialment, se'n van acabar aprovant 73 i encara no se n'ha desenvolupat cap. L'actual conseller de Territori i Sostenibilitat, Santi Vila (CiU), xifra els costos de la redacció del decret llei i els plans directors en 25 milions d'euros.

Projecte del segon govern tripartit, les ARE s'han convertit en una iniciativa difícil de defensar políticament. Malgrat tot, per a CiU, que les ha defensades localment, no fan nosa. De fet, són una carta que el sector immobiliari i constructor espera jugar en un futur més prometededor per a ells. La CUP no ho vol així i ha aprofitat l'avinentesa per demanar la retirada de totes les ARE amb mocions als ajuntaments i al Parlament. A Reus tots els partits van aprovar retirar l'ARE amb una esmena de CiU que traspasa la decisió a la revisió del POUM. El govern de Manresa (CiU) també ha demanat la retirada de la seva ARE. ◀

Victòria d'una mobilització veïnal

La mobilització contra les ARE va arribar amb força a municipis com Vilanova i la Geltrú o, també, Sant Celoni, on el 2009 la CUP va aconseguir aprovar i guanyar un referèndum municipal vinculant. Un altre cas especial ha estat la lluita de la Plataforma Valls Viu i l'oposició al Pla Director Urbanístic del Camp, que articulat al voltant del contenciós administratiu que hi va interposar la CUP, va aplegar catorze entitats: l'Associació de Veïns de Sant Salvador i Sant Ramon; la Campanya Reus Viu; les organitzacions juvenils, col·lectius i casals de l'Esquerra Independentista del Camp; les CUP de Reus, Tarragona, Valls i el Vendrell; la candidatura Gent del Poble de Montblanc; el col·lectiu ecologista La Canonja; la Plataforma en defensa del Patrimoni Natural del Priorat; la Plataforma Valls Viu i el sindicat Unió de Pagesos.

Roda de premsa de la CUP per presentar la campanya de recursos contra tots els plans directors de les ARE a Valls el 2009 / ARXIU

El planejament director urbanístic com a procediment sumaríssim

Francesc López Arias

Arquitecte i membre de la comissió de territori de la CUP
@La_Directa

Amb les ARE, el govern del tripartit va cometre errors gravíssims: va ignorar una realitat econòmica que, ja en aquells moments, mostrava l'imminent esclat de la bombolla immobiliària; escudant-se en el reequilibri territorial promogut pel Pla Territorial General de Catalunya, va recórrer a un model que, salvant les distàncies, s'havia demostrat pervers en les actuacions urbanístiques urgents (com la de Gallecs a la Riera de Caldes) o, abans, en els polígons d'habitatge de l'Obra Sindical del Hogar; igual que va passar en aquests casos (però emparant-se en una llei feta a mida), les ARE passen per sobre els POUM vigents i envaeixen les competències municipals, fet que suposa bandejar la voluntat dels ajuntaments i malbaratar uns recursos econòmics considerables en

un planejament que no estalvia en pressupostos i és incapaç de preveure una realitat econòmica gairebé immediata. Es tractava d'operacions d'aparador que van comptar amb la complicitat de la cúpula professional i acadèmica d'arquitectes i urbanistes.

La sentència de Valls recupera el paper fonamental de l'estudi econòmic en l'elaboració del planejament urbanístic, que mai pot deixar de banda la seva viabilitat a l'hora de ser executat. Reivindica el concepte de sostenibilitat (en aquest cas, econòmica) i, indirectament, el caràcter pluridisciplinari de l'urbanisme. En aquest context, una moratòria aplicada a la totalitat de les ARE aprovades, amb l'objectiu d'iniciar una anàlisi individualitzada de la seva oportunitat i viabilitat, seria una mesura prudent que evitaria adoptar

Els terrenys de l'Incasòl

Darrera la urbanització de l'àrea de Valls, hi ha el gran interès de l'Institut Català del Sòl (Incasòl), organisme promotor de sòl i habitatge de la Generalitat, que és propietari majoritari dels terrenys i de la majoria d'ARE i que ha estat titllat per la CUP com "el màxim promotor de l'especulació immobiliària a Catalunya". Segons la CUP, l'Incasòl ha estat deslleial als municipis, ja que la compra estratègica de terrenys a gran escala que ha fet els últims anys ha definit o condicionat el seu creixement d'esquena als ajuntaments i a la ciutadania. Ara, té els dits enganxats amb una gran quantitat de terrenys, que en molts casos són comprats com a rústics i finalment passats a urbans, el desenvolupament dels quals no es preveu fins d'aquí dècades, en el millor dels casos. El Pacte Nacional de l'Habitatge i el decret llei de les ARE, el gruix de la política d'habitatge autonòmica, sembla que es troba en una via morta. La nova política d'habitatge del govern de la Generalitat proposa gravar amb impostos el parc d'habitatges buits de les entitats bancàries, amb la intenció d'abaratir-ne el preu de venda.

mesures immediates que podrien tenir alguna repercussió negativa i, alhora, impediria l'execució d'unes actuacions desfasades abans de començar.

Caldrà estendre aquesta actitud proteccionista i fer un advertiment seriós al govern perquè deixi d'utilitzar el planejament director urbanístic com a procediment sumaríssim en actuacions que poden provocar afectacions irreversibles i que generen el rebuig majoritari de la població dels territoris afectats. En relació a les alternatives, com a criteri general, seria convenient estendre el concepte de rehabilitació (avui concentrat en els edificis i nuclis beneficiats amb la llei de barris) a molts polígons infrautilitzats, industrials o residencials (en algun cas, amb patrimoni immobiliari perfectament recuperable). També seria interessant, en totes les actuacions que comportin processos de transformació del territori, fomentar la participació ciutadana, sota el control d'algun tipus d'organisme independent, controlat pel Parlament. ◀

AIXÍ ESTÀ EL PATI

TERRITORI // LA INDÚSTRIA NUCLEAR I LA SITUACIÓ ECONÒMICA LLASTEN LA DECLARACIÓ DEL TERRITORI COM A RESERVA DE LA BIOSFERA PER LA UNESCO

Terres de l'Ebre: punt i seguit

La declaració de les Terres de l'Ebre com a Reserva de la Biosfera per la UNESCO és motiu de celebració per a les comarques ebrenques. Tanmateix, el model de desenvolupament del territori que s'aplique esdevindrà clau de volta a l'hora de valorar, en un futur, l'impacte real de la marca

Oriol Fuster i Cabrera

@oriolfc

Perifèric respecte els centres de poder, oblidat per la industrialització i la planificació d'infraestructures, recordat per les institucions únicament a l'hora d'establir-hi massificació eòlica, centrals nuclears, abocadors de residus o projectes de transvasament i amb les conseqüències de la guerra civil encara planant sobre la població en aspectes com la cultura política, les Terres de l'Ebre són un territori que té el discutible honor de liderar rànquings com el de les persones en risc d'exclusió social a Catalunya. El sud sempre és sud.

ERCROS I LES NUCLEARS

Si, a principis d'any, el tancament de la indústria d'Ercros a Flix ressitua a aquestes comarques al mapa, ara ha estat la declaració de les Terres de l'Ebre com a Reserva de la Biosfera per la UNESCO la que ha llançat el territori als mitjans. Dos esdeveniments que podrien semblar el dia i la nit, però que, tanmateix, estan força més interrelacionats del que semblaria.

El territori ebrenca segueix arrossegant mancances congènites, pròpies i alienes

La declaració de Reserva de la Biosfera ha estat rebuda per tots els agents de la zona com una cosa positiva. I és que, a la pràctica, el servei que pot donar l'etiqueta és doble: de cara a l'exterior, esdevé una eina propagandística de primera per situar internacionalment en els cercles turístics una regió encara massa inexistent; de cara a l'interior, una eina d'empoderament simbòlic i pràctic per a unes i un recordatori per a altres.

Tanmateix, cal ressaltar que no totes les Terres de l'Ebre han pogut incloure's

a la declaració. De les quatre comarques que, oficialment, configurarien la regió ebrenca - i que, si ens atemem a la realitat social i cultural quotidiana, caldria ampliar a sis, incloent-hi el Matarranya i el Baix Maestrat -, ha calgut excloure'n pràcticament mitja perquè la UNESCO concedís el segell. L'exclusió, que afecta les localitats d'Ascó, Flix, Riba-roja, la Palma d'Ebre, Vinebre, la Torre de l'Espanyol i Garcia, ha estat deguda principalment al llast de la indústria nuclear.

Quan es produí el tancament de la planta de la multinacional Ercros a Flix, el mes de març, la preocupació pel futur immediat d'una població econòmicament dependent d'esta indústria va llevar atenció a les seqüeles que, a llarg termini, ha produït -i produïx encara- la seua presència i el seu creixement en el territori. El cas de la biosfera demostra, tanmateix, que la preocupació per les conseqüències de les polítiques de terra cremada no és en cap cas una qüestió d'ecologisme naïf o d'emmirallament reduccionista en les experiències dramàtiques d'altres països -vegeu Minamata, al Japó-, sinó un debat molt més de fons. Si bé cal esperar que la no inclusió d'estos municipis acabarà sent una qüestió més aviat anecdòtica, amb exemples així, es demostra que el preu de determinats models de desenvolupament totalment normalitzats fins ara no es pot passar per alt.

EL MODEL DE TERRITORI

Quin ha de ser este model de desenvolupament territorial de futur és, precisament, la pregunta que llançava el 8 de juny el col·lectiu La garba, durant la presentació que va fer a Amposta (el Montsià) en una jornada titulada *Paisatge, territori i futur: cap on anem les Terres de l'Ebre?* L'acte fou, a la pràctica, una presentació doble, ja que serví per donar a conèixer el col·lectiu -que tot just comença a caminar i que vol ser un punt de trobada, primerament simbòlic i a mitjà termini físic, entre persones i associacions que vulguen "treballar per fer

Una amenaça per al futur de les Terres de l'Ebre com són els projectes de transvasament ha acabat esdevenint un dels principals motius d'unitat / JOSEP TORTA

Les treballadores de Flix van portar les protestes contra el tancament d'Ercros fins a Barcelona / ALBERT GARCIA

avançar el territori” - i també per comparar models i experiències amb una altra comarca també massa sovint bandejada, el Priorat. “El Priorat -afirma Xaro Valldepérez, membre de La Garba- compartix molts dels problemes que tenim al nostre territori, però també moltes de les oportunitats”. Per parlar sobre estes característiques comunes i estes oportunitats de futur, es projectà el film *Interior de paisatge*, d’Elisenda Trilla, narració del treball del col·lectiu Prioritat per fer de la comarca paisatge cultural, també per la UNESCO, en presència de la directora. Després s’organitzà una taula rodona amb personalitats destacades de l’activisme cultural, turístic i social ebrenc i prioratí.

MANCANCES CONGÈNITES

La taula rodona, tot i esperançadora, deixà clar que la faena a fer és enorme encara; que el territori ebrenc segueix arrossegant mancances congènites, pròpies i alienes. Exemples? El tancament de les poques indústries del territori, la fuga de

Un grup de flamencs al delta de l'Ebre / JOSEP TORTA

Ascó és un dels municipis exclosos de l'àmbit de la declaració de la Unesco / FAUSTO NADAL

cervells -aquella frase esgrimida per la Plataforma en Defensa de l'Ebre, ja convertida en clàssica, que afirma que el pitjor transvasament patit a les Terres de l'Ebre és el de gent jove, seguix igual de vigent que sempre. El tancament de corresponalsies periodístiques, les amenaces de transvasament que no s'aturen mai, amb el cost agroalimentari i ecològic que suposen -els transvasaments encoberts anomenats canals Xerta-Sènia i Segarra-Garrigues són una realitat i projectes com BCN World i derivats prometen necessitar “aportacions” hidríques. Una situació econòmica general crítica, especialment agreujada per les característiques de la zona. El caciquisme administratiu i polític. La divisió del territori encara en dos grans blocs, invisibles i inconfessos, però evidents: el nucli demogràfic i de poder que representen el Baix Ebre i el Montsià i la perifèria dins la perifèria que esdevenen la Ribera d'Ebre i la Terra Alta. L'empitjorament de les comunicacions públiques amb la resta de Catalunya: les darreres notícies anuncien

que, mentre a la resta de país s'amplia el servei de Rodalies, aquí baix, a partir de l'any 2014, caldrà fer dos transbords per arribar a Tarragona. La situació d'un sector primari tocat dels mateixos mals que arreu, però amb la cirereta de plagues com el caragol maçana o el cranc americà, que a dia d'avui fan tant de mal com les grans multinacionals a sectors com l'arrossaire. I més, senyora, i més.

S'ha demostrat que la preocupació per les conseqüències de les polítiques de terra cremada no és una qüestió d'ecologisme naïf

Tanmateix, un fet aparentment tan anecdòtic com que en este text s'estigui utilitzant constantment l'adjectiu ebrenc ja contrasta amb la realitat de fa molt pocs anys, en què el relat únic a l'hora d'explicar el sud de Catalunya era el de la Catalunya insòlita. La visió, però, no venia només de fora: l'autoodi, el victimisme i el tirar cadascú per la seua banda era la constant entre comarques i pobles. Fóra d'ingenus, en este sentit, no tindre en compte l'importantíssim paper que va jugar l'amenaça del Plan Hidrológico Nacional a l'hora de construir una nova concepció del jo i del nosaltres, assumida ja de manera transversal i especialment en les generacions que van créixer durant esta època. Irònicament, així, una amenaça per al futur d'estos territoris com són -no eren, són- els projectes de transvasament ha acabat esdevenint un dels principals motius d'unitat entre uns pobles i unes comarques històrica-

ment molt dividides; la creació d'una identitat i d'una unitat de la qual -i és important ressaltar-ho- comencen a sorgir fruits. Gastronomia, enologia, turisme, cultura, comunicació, noves tecnologies, xarxes socials, paisatge. Menuts tots i poc coneguts encara la majoria, però són molts el projectes -individuals i col·lectius; sense ànim de lucre en alguns casos o com a intent de guanyar-se al vida en d'altres; necessaris i imprescindibles tots i cadascun- que hi ha actualment en marxa a les Terres de l'Ebre i que tenen com a prioritat l'aprofitament, que no explotació, dels actius que el territori oferix per si mateix.

UNA OPORTUNITAT

La inclusió de les Terres de l'Ebre dins de la Reserva de la Biosfera de la UNESCO, per tant, arriba en un moment que podria interpretar-se -amb perspectiva i des d'una sempre necessària dosi d'optimisme- com de potencial transició. Una transició que hauria de portar cap a un model de territori unit, divers, que aprofiti els actius locals i en visque, orgullós de si mateix i, al mateix temps, obert a l'exterior. Ho exemplificà perfectament l'escriptor manresà Genís Sinca, amb aquella visió interessant que té sempre una mirada externa, durant una ponència que féu en la darrera Fira del Llibre Ebrenc de Móra: “Per fer-lo créixer, un territori, te l'has de creure; i això, a les Terres de l'Ebre, ho feu i està molt bé; però no és suficient: heu d'explicar-lo també a Barcelona”. Amb este doble objectiu de promoure la realitat pròpia i compartir-la amb l'altra, si el present reportatge servix per posar una pedreta més a l'infinnit marge que, a poc a poc, es va construint, qui humilment l'escriu n'estarà més que satisfet. ◀

OPINIÓ LLIURE

Acció directa, fronteres, límits i contradiccions

Arnau Rojas Costa

Arran Sabadell

@arnau989

La idoneïtat del que coneixem com a accions directes com a mètode o leina de lluita és una qüestió que sol generar debat en el si dels moviments socials. Si a aquest fet hi sumem el creixement constant d'aquests els darrers anys pel context de crisi econòmica, política i social, el debat esdevé de proporcions majors. Com a apunt previ, però, hauríem d'establir què entenem per acció directa. *Grosso modo*, una acció directa és un acte mitjançant el qual un individu o grup afectat per una problemàtica pretén resoldre-la amb els mitjans al seu abast (o començar a fer-ho). És a dir, quan un pagès sense terra ocupa una finca per al seu sosteniment està duent a terme una acció directa. Certament, aquest tipus de comportaments pot infringir la legalitat. La diferència amb un delictes, diguem-ne comú, és la recerca de la legitimitat. Així, quan el nostre pagès comença a roturar un terra que legalment no li pertany, pretén emparar-se en la legitimitat que li dona el fet de fer-ho en una parcel·la que ningú treballa. Així, ens trobem amb situacions que poden ser il·legals però que cerquen una legitimitat.

La contundència d'aquestes accions, però, és molt variable. Per bé que per part del poder establert s'ha tendit a tipificar qualsevol acció directa com a violenta. Sembla doncs, que saltar-se la legalitat (o jugar amb els seus límits) és *per se* violència. Però és equiparable rebentar un caixer a cops de martell a ocupar-lo? Revertim-nos a l'inici de l'article i podem resoldre parcialment la qüestió; si qui rebenta el caixer o l'ocupa és una per-

La diferència de l'acció directa amb un delictes, diguem-ne comú, és la recerca de la legitimitat

sona que pateix el sistema econòmic neoliberal, (en aquest cas representat en una entitat financera) ens trobem davant una acció directa. La qüestió de la violència és la que ens queda més en l'aire. Sovint s'estableixen, des dels propis moviments, una diferenciació entre accions "violentes" i "pacífiques". És però una separació fictícia i que sovint porta a contradiccions difícils de solucionar. Qualse-

vol acció que emprenguem per alterar una situació existent té en si un contingut violent. La qüestió, és quan aquest contingut sobrepasa el vàrem del que parla Slavoj Žižek. Segons aquesta teoria, hi ha una violència constant en el nostre dia a dia, una violència objectiva formada per qüestions com la jerarquia social, l'atur, l'explotació dels treballadors, un parc immobiliari buit mentre moltes no tenen on dormir, la legalitat vigent en certs casos i molts altres exemples. Llavors, tipifiquem com a "violent" tot allò que se surt d'aquest àmbit, la violència de la BRIMO, la dels amotinats, la d'una persona que busca brega, la dels *black block*... Aquesta darrera és la violència subjectiva, i apareix quan una situació sobrepasa la objectiva. És el fet de fer girar l'atenció al voltant d'aquest tipus de violència subjectiva el que ens impedeix veure més enllà. És aquesta condemna a la violència (subjectiva) que nega qualsevol debat, el que ens impedeix veure

que, sovint aquesta és producte de la violència objectiva, la que coneixem com a sistemàtica.

L'objectiu, doncs, d'aquest article és el de posar en dubte aquesta veneració del que coneixem com a accions pacífiques o no violentes. I dic "posar en dubte aquesta veneració" perquè no es tracta de deixar-les de banda com a mètode de lluita. Insisteixo, em refereixo a les poc violentes, o d'una violència no tant evident. Així doncs, sovint es cau en l'error des de determinats col·lectius de limitar-se a si mateixos, de construir-se un corral a través del qual mai s'ha de sortir (déu ens guardi!). Rebutjar doncs, que en un determinat moment puguem fer ús de certes dosis de força bruta, és negar-nos la capacitat d'anar més enllà, és en definitiva la negació de un ventall de lluita que ens pot ser útil. Així, hem d'aprendre a no caure ni en l'excés ni en el defecte, en saber mesurar però de treballar més amb

/ ROBERT BONET

la idoneïtat de un determinat tipus d'acció en un determinat context i no amb el fet si la podem tipificar de pacífica o de violenta. Cal, en altres paraules desmitificar un pacifisme difícilment sostenible a nivell argumental i desdemonitzar una violència que ve a ser l'autocensura que ens apliquem. En definitiva, es necessària pedagogia al voltant de la legitimitat d'una acció. La legitimitat que ens l'ha de donar la causa, (com pot ser un 55% d'atur juvenil) i no el mètode. Vol dir això que no importen els mitjans sinó la fi? No, el que compta és la idoneïtat de determinats mitjans per assolir la fi. Així la valoració de si ens convé ocupar la terra trencant la tanca, o pintar la porta, no l'hem de deixar a si una és violenta i l'altra és pacífica. El que cal valorar és si som capaces de dur-ho a terme, si ens resoldrà el problema o com mínim ens acostarà a la seva solució. Valorem el com sense prejudicis, perquè la legitimitat fa temps que és nostra. ◀

PERSPECTIVA

En Rajoy, els drets humans, el dret a decidir i el Col·legi d'Advocats

Lluís Humet Cienfuegos-Jovellanos

Advocat
@La_Directa

En Rajoy és un president de govern escollit amb el vot de només la cinquena part i escaig de les ciutadanes de l'Estat espanyol, però que governa amb majoria absoluta.

El dret a decidir és un dret humà inalienable, però ara diuen que està sotmès a la Constitució.

El Col·legi d'Advocats de Barcelona ha convocat, per al 27 de juny, eleccions per escollir degà, secretària i deu diputats i diputades, però no ha accedit a organitzar un debat, demanat per la candidatura Jordi Domingo, amb l'únic argument del "no s'ha fet mai".

Constatem amb tristor i ràbia que les normes establertes, i la seva aplicació, funcionen en sentit contrari als drets de les persones, individuals i col·lectius, a participar. La idea de la candidatura Jordi Domingo -de la que formo part- va néixer de la necessitat inajornable de fer front a la situació social, política i econòmica actuals.

El Col·legi d'Advocats de Barcelona no pot mantenir-se impassible davant les retallades dels drets socials i col·lectius; no pot mantenir-se impassible davant el deteriorament progressiu de les condicions de vida de la majoria i l'enriquiment d'una minoria.

L'advocacia no és aliena a aquestes situacions i, avui, moltes advocades pateixen veritables situacions de precarietat econòmica.

El Col·legi d'Advocats de Barcelona ha de ser una institució oberta a la societat civil, n'ha de prendre partida i posicionar-se clarament a favor de les parts més febles, a favor de qui està suportant la injustícia d'un sistema cada cop més injust.

La Declaració dels Drets Humans de 1948 és la nostra referència ideològica i, en especial, la darrera versió, on a l'article 30 diu: "Res en aquesta Declaració no podrà interpretar-se en el sentit que doni cap dret a un Estat, a un grup o a una persona a emprendre activitats o a realitzar actes que tendeixin a la supressió de qualsevol dels drets i llibertats que s'hi enuncien".

El Col·legi ha de ser un referent social i l'exercici de l'advocacia, però, per sobre de qualsevol altra consideració, ha de ser un baluard dels drets humans.

En aquest sentit, entenem que el dret a una defensa justa és fonamental per a una societat que vol ser justa. Sense el manteniment d'un torn d'ofici públic i justament retribuït no hi ha dret de defensa per a qui més ho necessita.

Considerem indispensable que el Col·legi no visqui d'esquena a allò que passa al carrer, hem de participar en la necessària regeneració dels principis democràtics -aquells que garanteixen i avalen la participació individual i col·lectiva en els afers socials-; hem de participar en la recuperació de les llibertats i drets, avui tan apaïvagats; i hem de participar en

la recuperació de les conquestes socials que dia rere dia van desapareixent. El nostre programa no és un sarró de promeses. És el compromís d'una actitud, oberta a actuar en positiu i fomentar la participació. Presentem un programa obert i en permanent elaboració, que volem es vagi enriquint amb les aportacions que es facin. I defensarem el dret a decidir com un dret inalienable. I lluitarem per a que arribi un dia que aquelles paraules tràgiques del poeta Miquel Martí i Pol, "Han prohibit les paraules perquè no posin en perill la fràgil immobilitat de l'aire" deixin de tenir sentit. Juntes podem. ◀

/ PERE TUBERT

CANVI DE RUMB

Contra el deute

Plataforma Auditoria Ciutadana del Deute
@La_Directa

Després de la 3a Trobada Estatal de la Plataforma Auditoria Ciutadana del Deute (PACD) es pot comprovar com la Plataforma ha anat agafant volada, des que va començar a caminar l'octubre de 2011, fins a convertir-se en un espai de referència en la lluita contra el deute i l'austeritat tant dins com fora de les nostres fronteres, a través de la Xarxa Internacional d'Auditories Ciutadanes del deute.

D'aquesta tercera trobada sorgeix un full de ruta que passa per consolidar debats com el de la il·legimitat del deute, avançar en àmbits com el de les auditories municipals, la difusió dels continguts generats per la Plataforma, així com aprofundir en el treball d'investigació del deute que la PACD està realitzant des de les seves diferents perspectives (financera, de gènere, social, ecològica, etc.). Un full de ruta que deixa una data especialment marcada en el calendari: la Setmana d'Acció Global contra el Deute i les Institucions Financeres Internacionals que tindrà lloc entre els dies 8 i 15 d'octubre, i que la PACD posa en l'horitzó com a data clau per a mobilitzar la ciutadania en un crit unànim contra el segrest de les nostres desfetes democràcies per part dels poders financers.

Quan les polítiques d'un país vénen imposades per institucions de naturalesa totalment antidemocràtica (com la Comissió Europea, el BCE i l'FMI), quan a més han quedat patents els desastrosos resultats que per a la població té la implementació de les seves "recomanacions", i quan s'estan desmantellant totes les conquestes socials que tant han costat aconseguir, la ciutadania ha d'estar al capdavant de la defensa dels drets, de la justícia i de la democràcia.

Tot això mentre el deute públic segueix augmentant. Segons les xifres publicades pel banc d'Espanya, el deute del conjunt de les administracions públiques va arribar als 922.828 milions d'euros en el primer trimestre de l'any, suposant un creixement del 19% respecte al mateix període de l'any anterior i arribant al 88,2% del PIB, en el que constitueix un nou rècord històric. No obstant això, hem de tenir en compte que aquesta xifra és incompleta. El deute públic, calculat segons el mètode de "passius en circulació", que inclou també els deutes comercials i amb proveïdors, va arribar a 31 de desembre de 2012 la xifra de 1,17 bilions d'euros, superant la barrera del bilion d'euros. Entenem que el deute està augmentant en bona part a causa dels rescats a la banca i la manca de voluntat política del govern de portar a terme una profunda reforma fiscal. Reiterem, a més, que no més exercint el dret al rebuig dels deutes il·legítics podem començar a pensar a sortir d'aquesta estafa anomenada crisi. ◀

CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info per correu postal a: **Riego 37, bxos esquerra. 08014 Barcelona.** L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Pagar per treballar

Un professor interí

Sóc un esclau del segle XXI, és a dir, un professor interí/substitut del departament d'Ensenyament de la Generalitat.

Encara que no treballem per a Ensenyament, els interins i substituïts estem obligats a dedicar dos dies a la setmana, de forma totalment gratuïta, a les adjudicacions de llocs de treball. Amb l'amenaça real de fer-nos fora de les llistes d'Ensenyament si no estem al cas de les adjudicacions.

Després de no treballar en tot el curs 2012-2013, el dia 30 de maig m'adjudiquen una plaça del 40 % de la jornada, el centre em demana una incorporació ràpida ja que el professor que haig de substituir porta 15 dies de baixa. Abandono una feina que tenia per complir amb Ensenyament i la meua sorpresa va ser majúscula quan vaig arribar al centre. A l'escola em van comunicar que el professor ja havia demanat l'alta mèdica. No cal ser doctor en economia per saber que el que cobraré no cobrirà les meves despeses de transport, dietes, gestions i pèrdua de l'antiga feina.

Aquest fet no és nou, vaig patir la mateixa experiència el curs 2010-2011, quan governaven uns altres.

Un cop denunciat aquest esclavatge postmodern, voldria demanar que aquells que enfonsen les nostres

vides amb polítiques immorals s'apliquen les mateixes polítiques que ens apliquen a nosaltres, així podran demostrar que estimen com nosaltres la feina que fan. L'Escola Catalana hauria de ser una de les estructures d'estat més importants, perquè el valor més gran que tenim són les persones que viuen i treballen per una Catalunya pròspera, culta, justa i lliure. Encara que sigui sota condicions inhumanes, els esclaus del segle XXI continuarem lluitant per un ensenyament català, públic i de qualitat. ◀

Pensions i preus

Joan Martorell Matadepera

Les pensions s'aprimen mentre que els preus pugen, ja fa anys que els pensionistes ho hem suportat, callant, pacientment. Ara, però, els preus s'han separat tant i la pensió ha quedat tan lluny, com ho ha quedat el dentista i l'òptic. Tornem als vells desdentegats i llegint amb lupa.

Si gràcies a l'excel·lència dels serveis d'urgències i l'eficàcia de les píndoles modernes la vida s'allarga, oferim agràits les dents caigudes i les velles ulleres. Per cert, qui l'ha pagat prèviament, el servei d'urgències i la farmàcia? Perquè és cosa sabuda que l'Estat no paga res si prèviament no ho cobra.

L'hem pagat els desdentegats de la lupa? ◀

PENSEM

/ ROBERT BONET

EL RACÓ IL·LUSTRAT

ANDREA LUCIO

COM S'HA FET...

Aquesta setmana hem de donar molts ànims al Bertran, que va patir una agressió i un abús policial per part dels Mossos d'Esquadra el passat diumenge al centre de Barcelona. En Bertran ha col·laborat molt amb la DIRECTA, en l'àmbit de la investigació i la redacció periodística. La matinada del 15 de juny, quan tornava cap a casa va ser detingut per interessar-se per la actuació d'uns Mossos, que increpaven a una persona. A comissaria, en Bertran va ser golpejat en diverses ocasions fins

que va sortir en llibertat amb càrrecs. Volem donar unes abraçades i molts ànims al company Bertran i recordar-li que no està sol, que la DIRECTA sempre estarà amb tu i amb la gent que, com tu, denuncia les injustícies d'aquest sistema podrit. D'altra banda, recordar-vos que entrem en la recta final de la campanya de micromecenatge. Animem a totes a fer un darrer esforç per arribar als 31.800 que hem demanat per a poder complir tots els objectius proposats. Fins la setmana que ve. Salut!

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: GI-1528-2005

C. Riego núm. 37 baixos esquerra, 08014 Barcelona
www.directa.cat
directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciat.
NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència. // Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior. // Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu: <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric. El setmanari Directa no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@directa.cat — edicio@directa.cat — fotografiadirecta@directa.cat
audiovisuals@directa.cat — il.lustracio@directa.cat — administracio@directa.cat
subscripcions@directa.cat — distribucio@directa.cat — publicitat@directa.cat

QUI SOM?

REDACCIÓ Estirant del fil David Bou i Marc Font **Així està el pati** Jesús Rodríguez i Manu Simarro **Impressions** Lèlia Becana i Maria Manyosa **Quaderns d'illacrua** quadernsillacrua@directa.cat **Roda el món** Oriol Andrés i Roger Suso **Expressions** Anna Pujol Reig, Mireia Chavarria i Àlex Vila **Poca Broma** Rafael Morata **Barri Internet** Hibai Arbide, Gala Pin i Josean Llorente **Agenda** Arnau Galí i Muriel Comas **La indirecta** Salut Vila **FOTOGRAFIA** Robert Bonet **IL·LUSTRACIÓ** Núria Frago **CORRECCIÓ** Laia Bragulat **EDICIÓ** Marc Iglesias **COMPAGINACIÓ** Roger Costa Puyal **PUBLICITAT** Anna Pujol Reig **DIFUSIÓ** Blai Lindström **SUBSCRIPCIONS I DISTRIBUCIÓ** Lèlia Becana **ADMINISTRACIÓ** Jordi Raymond **PROGRAMACIÓ WEB** Projecte Ictineo **DISSENY GRÀFIC** Jose Téllez, Sergio Espin i Núria Ribes

CORRESPONSALIES

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@directa.cat
BERGUEDA: bergueda@directa.cat
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@directa.cat
EL CAMP: elcamp@directa.cat
GIRONA: girona@directa.cat
L'HORTA: horta@directa.cat
MANRESA: manresa@directa.cat
MARESME: maresme@directa.cat
MENORCA: menorca@directa.cat
OSONA: osona@directa.cat
RIPOLLÈS: ripolles@directa.cat
SABADELL: sabadell@directa.cat
SOLSONÈS: solsones@directa.cat
TERRASSA: terrassa@directa.cat
TERRES DE L'EBRE: terresebre@directa.cat
TERRES DE PENEDÈS: terrespenedès@directa.cat
VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@directa.cat

AQUEST NÚMERO S'ENVIJA A IMPREMTA EL DIA 18

Què ha passat amb els fosfats del Sàhara Occidental?

L'abril de 2013, la Missió de l'ONU pel Referèndum del Sàhara Occidental (MINURSO) es va prorrogar durant un any sense haver assolit l'objectiu: portar a bon terme un procés d'autodeterminació al Sàhara Occidental. L'any 2014, farà 40 anys que el govern espanyol va iniciar els preparatius per a aquesta consulta. Des d'aleshores, generacions de sahrauís viuen en camps de refugiades. Encara que se sap que els fosfats van jugar un paper central en aquesta història, les implicacions geopolítiques d'aquest mineral són poc conegudes. Unes investigacions d'arxiu noves revelen aspectes sorprenents sobre el tema.

Lino Camprubí (TEUS/CEHIC)
Traducció de Miquel Carandell Baruzzi
afons@setmanaridirecta.info

L'any 1932, el govern de la Segona República va enviar un centenar d'anarquistes catalans al presidí del cap Bojador (situat al Sàhara Occidental). Pocs mesos després, va tancar a la mateixa presó alguns dels col·laboradors de l'intent de cop d'estat del general Sanjurjo. Des de finals del segle XIX, l'única ocupació espanyola de la colònia al Sàhara havia estat aquesta: un presidí i diversos forts militars costaners. Però la situació va canviar al final de la Guerra Civil.

- *El Marroc va aconseguir la independència el 1956 i, immediatament, va reclamar la recuperació del que anomenaven el Gran Marroc*

-

Una de les prioritats més urgents del règim franquista era trobar recursos amb els quals mantenir una economia autosuficient en matèries primeres considerades essencials. Ben aviat, es van organitzar expedicions botàniques, antropològiques i geològiques. D'aquestes últimes, n'hi va haver més d'una vintena entre 1941 i 1955 amb l'objectiu de buscar petroli, carbó, ferro o aigua. El geòleg Manuel Alíá Me-

dina va analitzar la llera d'un riu dessecat, on va trobar un altre mineral de primera necessitat: el fosfat.

Després de la Segona Guerra Mundial, França havia tancat les seves fronteres comercials amb Espanya, fet que privava l'agricultura espanyola dels fertilitzants fabricats amb els fosfats que aquell país importava de les seves colònies a Tunísia, Algèria, el Marroc, el Senegal i el Togo. Conscient d'això, Alíá es va reunir amb Franco i el va convèncer de la importància dels jaciments saharis. I, com a conseqüència, durant gairebé quinze anys es van dur a terme nombroses campanyes de prospecció de fosfats al Sàhara, que Alíá va compaginar amb la recerca d'urani per a la Junta d'Energia Nuclear. El 1957, es va decidir abandonar el projecte a causa de la baixa qualitat dels fosfats trobats i la dificultat per extreure'ls. Però no tot havia estat en va. S'havien generat mapes geològics i tectònics de la colònia molt detallats.

Cooperació geofísica internacional

La decepció per la poca qualitat dels fosfats va fer encara més urgent la necessitat de trobar altres recursos naturals al Sàhara. Una necessitat que no era només econòmica: es tractava de reforçar la sobirania sobre el territori, que es veia amenaçada pels nous esdeveniments. D'una banda, el Marroc va aconseguir la independència el 1956 i, immediatament, els seus sectors més nacionalistes van reclamar la recuperació del que anomenaven el Gran Marroc, una suposada àrea d'influència dels sultans precoloniais que abraçaria l'oest algerià,

Quaderns d'Il·lacrua 155

DIRECTA 322
19 de juny de 2013

IL·LUSTRACIÓ:
Núria Frago

MIRALLS

Susana Martín Belmonte

“El sistema econòmic posa la societat en una situació de dependència”

pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS
L'esperanto, història
d'una llengua internacional

pàg. 6 i 7

gran part de les actuals Mauritània i Mali i del Sàhara Occidental. D'altra banda, el procés de descolonització de l'Àfrica estava avançant i tard o d'hora afectaria la colònia espanyola. Franco i la seva mà dreta, l'almirall Luis Carrero Blanco, confiaven que l'exploració de recursos al Sàhara refermarien la posició espanyola mitjançant el desenvolupament econòmic de la regió i de la seva població. El coneixement geològic de la zona adquirit en anys anteriors els feia créixer l'esperança de trobar petroli, de manera que es van concedir permisos de prospecció a companyies petrolíferes, moltes d'elles nord-americanes. De nou, el resultat va ser un fracàs. Però una altra vegada havia donat fruits que tindrien una importància decisiva: la millora del coneixement de l'estructura geològica del desert i la introducció de noves tècniques geofísiques (computadors elèctrics i radioactius). Carrero, de fet, va ordenar a l'Institut Nacional d'Indústria (INI) reprendre la recerca de fosfats i, l'any 1963, amb l'ajuda de les noves tècniques i d'una companyia estatal francesa, els geòlegs de l'INI van descobrir, a Bu-Craa (al nord del Sàhara Occidental), un dels dipòsits de fosfats més grans del món i amb minerals de més qualitat.

El mercat mundial de fertilitzants

El descobriment de la mina de Bu-Craa va augmentar el valor del territori saharà, que es podia convertir en el tercer exportador mundial després del Marroc i els Estats Units. El problema era com col·locar els fosfats en un mercat mundial dominat per aquests dos països i per França, el principal importador de fosfat cru que, més endavant, seria exportat com a fertilitzant processat.

Després de la descolonització, França continuava tenint certa influència en les noves companyies estatals de les seves antigues colònies, inclosa l'Office Chérifien des Phosphates (OCP) marroquina, però ja no podia controlar-les. Atès que els interessos del Marroc com a productor eren diferents dels de França com a consumidor, els fabricants nord-americans van veure una oportunitat per penetrar en el mercat europeu.

Això passava en un context de fort creixement de la demanda, que de 1954

a 1964 s'havia duplicat i s'esperava que es doblés de nou durant la dècada següent com a resultat del boom de les economies capitalistes, de la incipient *revolució verda* de l'agricultura i dels plans econòmics soviètics. Per al Marroc, aquest mercat lucratiu va arribar a suposar un grau de dependència de les exportacions de fosfats equivalent al d'alguns països productors de petroli. És per això que, quan es va anunciar la troballa del dipòsit de Bu-Craa, les autoritats marroquines van témer l'amenaça d'un competidor molt poderós i van redoblar les seves reivindicacions sobre el Sàhara.

Carrero Blanco confiava que l'exploració de recursos al Sàhara refermarien la posició espanyola

Espanya va lliurar el territori al Marroc i Mauritània a canvi de drets de pesca i de quedar-se amb una participació del 35% de la companyia de fosfats de Bu-Craa

El govern espanyol, per la seva banda, va buscar la solució a aquest problema provant d'associar-se amb fabricants nord-americans amb la idea de desviar els fosfats de les rutes marroquines i de comptar amb el suport del poder diplomàtic i militar de l'imperi ianqui. Després de diversos anys de negociacions, aquest intent d'associació va fracassar i el govern espanyol va anunciar la intenció de vendre els fosfats en solitari. Però els líders de l'OCP marroquina sabien que una guerra de preus afectaria la seva estabilitat econòmica i política.

Els acords secrets de Madrid

Per evitar aquesta guerra de preus, el 1971, els representants del Marroc i d'Espanya van establir contactes secrets, que es poden consultar als arxius de l'INI. L'estratègia espanyola va consistir a intentar convèncer el Marroc que la competència de Bu-Craa no afectaria la seva economia, sinó que la reforçaria si les relacions econòmiques amb l'Estat espanyol eren bones. El règim parlava de la "tradicional amistat hispanoàrab", Franco va expressar el

seu suport a la causa palestina el 1966 i el ministre López Bravo va signar acords bilaterals de comerç molt importants. Aquest enteniment va culminar amb acords anuals sobre la producció i la distribució de fosfats.

Però la solució era massa provisional per resoldre el conflicte territorial. El 1973, grups de sahrauís desencantades amb l'administració espanyola van crear el Front Polisario, la primera acció significativa del qual va ser la destrucció parcial de la cinta que transportava els fosfats de Bu-Craa a la costa (una controvertida cinta de gairebé 100 quilòmetres longitud, la més llarga de bon tros construïda fins aquell moment). El Polisario va demostrar que podia interrompre la circulació de fosfats i això va ser clau en la decisió del govern espanyol de convocar el referèndum d'autodeterminació per al 1975.

Però aquell escenari era molt poc favorable al rei del Marroc, Hassan II. Ja havia patit dos cops d'estat i l'oposició guanyava força, de manera que es va aferrar a la causa nacionalista del Gran Marroc per guanyar legitimitat popular. El poderós secretari d'Estat nord-americà Henry Kissinger va explicar al president Gerard Ford que, si Hassan no obtenia el Sàhara, l'oposició l'enderrocaria. Als telegrames fets públics pel National Archive and Records Administration i recentment processats per Wikileaks, Kissinger argumentava que l'alternativa a Hassan era un govern pro-socialista com l'algerià i proper a la Unió

Soviètica. Com que el Marroc era clau —com Espanya— en les relacions Mediterrània-Atlàntic, Kissinger va concloure que calia "donar el Sàhara a Hassan". La prioritat era assegurar que el govern espanyol ho permetria sense cap conflicte. En converses amb l'actual rei Joan Carles II i amb el ministre José Solís, Kissinger va obtenir la promesa que s'arribaria a un acord amb el Marroc. Amb Franco agonitzant i una inestabilitat política creixent, Joan Carles, que en aquell moment encara era príncep, necessitava el suport dels Estats Units.

I el 6 de novembre, la *marxa verda*, una impressionant columna de civils dirigida per Hassan II amb el suport de l'exèrcit marroquí, va arribar al Sàhara. Una setmana després, es van signar els acords secrets de Madrid, en què Espanya lliurava el territori al Marroc i Mauritània a canvi de drets de pesca i de quedar-se amb una participació del 35% de la companyia de fosfats de Bu-Craa. Avui, el Marroc continua extraient fosfats de Bu-Craa i ha esdevingut el primer exportador mundial d'aquest recurs.

Punt mort

El 1976, el govern marroquí va entrar al Sàhara amb sang, napalm i foc. Desenes de milers de refugiades van fugir a Algèria. Una guerra de més de quinze anys va enfrontar el Polisario (que tenia el suport d'Algèria) i el Marroc (amb el suport dels Estats Units). El 1991, al final de la guerra freda, el

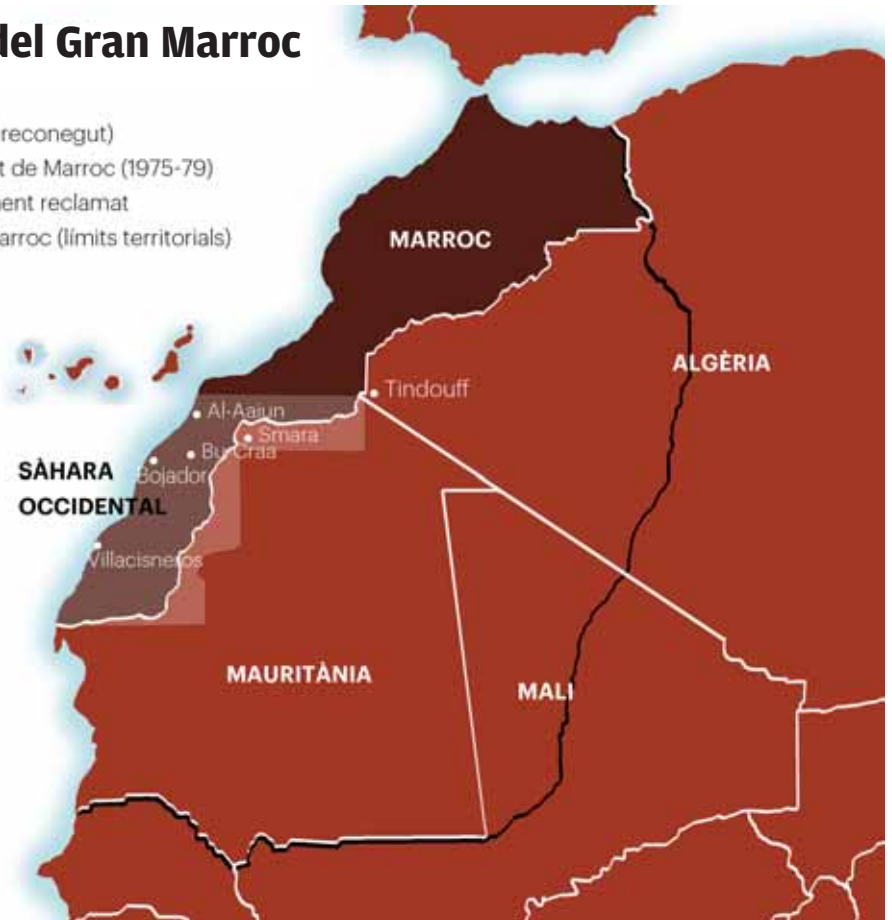
Protestes davant el consolat del Marroc de Barcelona després de l'assalt al campament sahrauí d'Al-Aaiun el novembre de 2010

Robert Bonet

Marroc va acceptar el principi d'auto-determinació. Des de llavors, ha estat bloquejant qualsevol iniciativa de dur a terme el referèndum amb el suport dels Estats Units i França, dos membres de l'ONU amb dret de veto i interessos estratègics i econòmics al Marroc. El novembre de 2010, diversos milers de manifestants sahrauís acampades als afores d'Al-Aaiun van ser assaltades per les forces marroquines. S'ha considerat que aquell va ser el veritable començament de l'anomenada *primavera àrab*. Quan la MINRUSO va sol·licitar ampliar la seva funció per controlar les violacions dels drets humans per part del Marroc, els Estats Units i França s'hi van oposar. L'abril de 2013, els Estats Units havien canviat d'opinió i una delegació seva va suggerir aquesta ampliació de funcions. França i un grup de països paradoxalment anomenat Amics del Sàhara, entre els quals hi ha Espanya, van bloquejar la mesura i van convèncer la delegació nord-americana que no presentés la sol·licitud formalment. El Polisario no descarta tornar a agafar les armes com a única sortida d'aquest punt mort. Tot i que, sense l'ajuda de l'URSS, necessitarà noves aliances.

Els límits del Gran Marroc

- Marroc (territori reconegut)
- Annexionat per part de Marroc (1975-79)
- Territori oficialment reclamat
- visió del Gran Marroc (límits territorials)

+ info:

– Lino Camprubí, *Geologia y Geopolítica*, vídeo disponible a www.fgbueno.es/act/efo038.htm

– *Correo imperial*, telegames diplomàtics ianquis traduïts a <http://nodulo.org/cim/index.htm>

Fills dels núvols

El premi al millor documental de l'edició de 2013 dels premis Goya va ser per a *Los hijos de las nubes. La última colonia*, protagonitzat per Javier Bardem. La pel·lícula, estrenada el 2012, comença amb els disturbis de 2010 i fa un recorregut històric precís i ben explicat sobre alguns dels molts aspectes que han portat a la tragèdia del poble sahrauís. A continuació, presentem algunes claus d'aquesta tragèdia:

Nomadisme

El nom del documental procedeix de l'expressió amb què eren conegudes les tribus de nòmades del desert del Sàhara, que traçaven les seves rutes seguint la pluja per donar de beure als camells, que utilitzaven per comerciar i per cultivar cereals de creixement ràpid fins a la propera tempesta. Les ètnies més comunes eren les arribades al segle VII amb els grups beduïns àrabs i les d'origen berber. Els exploradors espanyols subratllaven el coneixement de la fauna, la flora i l'orografia del desert que tenien aquests pobles i la rapidesa amb què viatjaven les notícies entre aquelles tribus, com si fessin curses constants amb els núvols.

Sedentarització

Oficialment, el Sàhara Occidental pertanyia a Espanya des de finals del segle XIX, arran del repartiment de l'Àfrica. Però la presència espanyola era tan escassa que no va alterar la vida nòmada de manera significativa fins a la segona meitat del segle XX, quan va créixer l'interès econòmic per la colònia. El 1940, es va fundar Al-Aaiun als voltants d'un pou d'aigua i es va convertir en la capital administrativa del territori. El govern espanyol, a través de Plazas y Provincias Africanas, va consolidar el seu control mitjançant pactes amb els caps tribals i prohibint l'ús d'armes de foc a la població nativa. L'any 1959, amb l'arribada de les companyies petrolíferes, la població d'Al-Aaiun va augmentar de 2.000 a 10.000 habitants i es va convertir en un centre d'atracció turística ple de bars, cabarets i cinemes. El ministre Fraga fins i tot hi va inaugurar un Parador de Turisme. Els prospectors van motoritzar el desert del Sàhara, fet que va sentenciar la fauna local d'estruçons, hienes i gaseles, tal com havia passat anys abans a d'altres indrets de l'Àfrica. Geofísics i caps tribals disparaven ràfegues de metrallera contra ramats sencers des

dels seus Jeep. Tot i que la vida nòmada continuava sent preponderant, els canvis ràpids sobre el territori van portar els primers signes de sedentarització.

Província espanyola

El 1958, l'estatut oficial del Sàhara espanyol va canviar de plaça colonial a província. Com havia fet l'Estat francès a Algèria, el govern espanyol també buscava evitar la inclusió del territori en el procés de descolonització. No obstant això, l'estatut de la població sahrauís com a ciutadana espanyola va ser més formal que real. Per començar, la població nòmada creuava la frontera amb Mauritània i altres països limítrofs constantment i el primer cens no es va efectuar fins a l'any 1975. És veritat que els grups de sahrauís que es van assentar en ciutats tenien drets semblants als de la gent peninsular en termes legals, sanitaris, educatius i laborals. No obstant això, el sistema jurídic va mantenir l'anomalia de reconèixer la xaria o llei tradicional islàmica. A la pràctica, per exemple, es permetia que les sahrauís de tribus guerres mantinguessin les seves esclaves negres obtingudes en ràtzies al Senegal i altres pobles veïns del sud, fins i tot encara l'any 1970.

Traïció

La relació de la població sahrauís amb les ocupants va ser relativament bona, sobretot en comparació amb el domini marroquí posterior. Per això, sovint, s'ha considerat l'abandonament d'Espanya de l'any 1975 com una traïció a un poble que se suposava *tutelat* per la potència administradora. Però, no és l'única traïció que ha patit el poble sahrauís des de llavors fins al desengany de l'abril passat: una i altra vegada, els països que afirmen donar-li suport bloquegen mesures reals a l'ONU. En una de les entrevistes que ofereix el documental *Los hijos de las nubes*, el diplomàtic Frank Ruddy, antic vicepresident de MINRUSO, explica la situació: "L'ONU no té autoritat. No pot forçar ningú a fer res. S'ajunten poques persones i s'asseuen, es reuneixen... i entre totes, decideixen no fer res. Així és, bàsicament, com funciona l'ONU. És un gran mecanisme polític. No té res a veure amb allò que està bé i que està malament". En qüestions de geopolítica, no existeix aquest concepte anomenat comunitat internacional, sinó estats amb interessos contraposats i en competència pels recursos.

Susana Martín Belmonte: “El sistema econòmic posa la societat en una situació de dependència”

Susana Martín Belmonte (Madrid, 1969) és economista, professional del sector de les noves tecnologies i escriptora. Tot i que va començar la seva carrera professional en el comerç exterior com a analista de mercat a l'oficina comercial de l'ambaixada espanyola a Mèxic el 1996, la seva trajectòria professional s'ha centrat en el món d'Internet i en la seva col·laboració a diferents projectes tecnològics des de 2000. És autora del llibre 'Nada está perdido' (Icaria, 2011), on mostra el paper que juguen els diners i el crèdit en el sistema productiu i el mercat i revela que els diners digitals, l'abandonament del patró or i Internet han transformat les bases dels models teòrics actuals i els han deixat obsolets.

Neus Solà
entrevista@directa.cat

Quina ha estat l'evolució del sistema financer dins el model econòmic capitalista actual?

Durant les últimes dècades, hi ha hagut una sèrie de transformacions en l'economia mundial on l'especulació ha jugat un paper molt rellevant. La causa principal d'aquestes transformacions és el canvi sofert pel sistema monetari, en concret, l'abandonament del patró or i l'emergència dels diners digitals. De fet, la idea tradicional que el banc atrau l'estalvi per finançar l'inversor està obsoleta. L'estalvi no va a parar a la inversió, sinó que el banc crea el dipòsit i la inversió al mateix temps, en el moment que atorga crèdits. Després, per complir els coeficients de caixa, cada banc s'ha d'ocupar de recuperar els dipòsits que surten cap a altres bancs, però, conjuntament, els bancs són els que creen tots els diners oficials excepte els bitllets i les monedes. D'aquesta manera, el sistema financer ha passat a formar part del sistema monetari. L'any 1971 marca l'inici d'un canvi de paradigma amb la caiguda del patró or. Fins i tot alguns entesos i economistes com Karl Polanyi han considerat aquest fet com la part més visible del canvi econòmic que va provocar la Primera i la Segona Guerra Mundial.

Per què es va abandonar el patró or?

Quan els EUA estaven immersos en la guerra del Vietnam i havien de fer front a les despeses del conflicte, es van veure amb la necessitat d'imprimir més diners dels que podien imprimir d'acord amb les seves reserves d'or. Passant per alt l'exigència de convertibilitat per part de França, els Estats Units, fent un exercici de supremacia política i militar, van declarar que ja no es respectaria més el patró or. Aquest és el punt de partida de tota la desregulació que ve després i del

que s'ha anomenat financerització, que s'ha consolidat gràcies a les polítiques econòmiques i monetàries dutes a terme per diferents governs i bancs centrals.

– *“En la gestió econòmica, hi ha molts aspectes polítics que s'ignoren deliberadament per fer veure que no existeixen”*

Quines conseqüències ha tingut la financerització?

Ens ha portat a una distribució de la renda cada vegada més favorable al capital financer. Si el 1970, als EUA, la massa salarial era d'un 72%, el 2011 va baixar fins al 63%. Però si mirem els beneficis empresarials registrats en aquest país,

veurem que els que obté el sector financer han passat del 10% al 34%. La renda cada vegada està més concentrada i el treballador i l'empresa tradicional van perdent cada vegada més terreny en la distribució de la renda. El capital financer és l'únic beneficiat perquè té la capacitat de determinar la distribució de la renda i això és resultat de la seva capacitat de crear els diners assignant el crèdit. El sistema monetari defineix la distribució de la renda, és a dir, decideix qui s'emporta què dels processos econòmics i, per tant, és un aspecte marcadament polític que afecta la nostra capacitat de definir la nostra vida i el nostre futur.

Quin paper juga realment el sistema monetari en l'economia?

Pot semblar que la capacitat de crear diner i posar-lo al mercat només afecta qui ho pren en préstec, però això no és cert. En primer lloc, el fet que hi hagi més o menys diners disponibles per comprar tal o tal altra cosa altera el

tat

FOTOGRAFIES:
Neus Solà

nivell dels preus i, per tant, canvia les condicions d'accés als recursos. Per exemple, a principis dels 2000, el sistema financer va decidir finançar l'habitatge al 3% d'interès i pel 120% de la inversió, mentre estava finançant l'empresa productiva al 10% d'interès pel 50% de la inversió. Això és tota una política econòmica, encara que no rebí aquest nom, que ha afavorit l'activitat especulativa. Si s'hagués invertit en activitat productiva, no hi hauria hagut crisi bancària, però, com que hi ha hagut tants diners per a la compra d'actius immobiliaris, els preus han anat pujant i, de resultes, han provocat un encariment de l'accés a l'habitatge habitual per als que invertien en habitatge habitual i l'obtenció de guanys especulatiu per a qui comprava i venia altres immobles. O sigui, es va afavorir els especuladors i es va perjudicar la resta. Se suposa que els mercats financers són neutres, però, en realitat, en la gestió econòmica, hi ha molts aspectes polítics que s'ignoren deliberadament per fer veure que no existeixen.

Quin és l'altre aspecte del sistema monetari que afecta el sistema econòmic?

Té a veure amb el paper que juga el tipus d'interès quan es creen els diners. La creació monetària com a préstec amb interès obliga el sistema econòmic a créixer de manera permanent, cosa que posa la societat en una situació de dependència, fins i tot de segrest, dels poders financers.

Com pot passar una cosa així?

El sector bancari en conjunt és qui emet els diners, tret dels bitllets i les monedes que creen els bancs centrals i els governs. El 97% restant dels diners són anotacions en compte en suport digital emeses pels bancs que, en donar crèdit, creen els diners. Imaginem que comencem un sistema econòmic de zero i que es crea un total de diners que anomenarem A perquè tots els agents econòmics duguin a terme les seves transaccions mercantils. Com que tots aquests diners s'han creat mitjançant diversos préstecs bancaris, un any després, el total de deute serà A + I i I seran els interessos meritats per aquests préstecs. Però els diners disponibles continuen sent A. O sigui, el deute sempre és més gran que els diners disponibles per pagar-lo.

“Que el govern accepti com a públic el deute privat d'entitats financeres i grans empreses que han fet fallida a causa de la seva acció especulativa és imperdonable”

Això vol dir que el deute és impagable?

El deute és impagable per disseny. L'efecte polític és que aquest model monetari converteix tota la societat en diner-dependent perquè cada any necessita diners per poder tornar els préstecs anteriors. Però aquests diners es creen amb nous crèdits, fet que augmenta el deute. Si el sistema bancari dóna aquest crèdit, llavors estem en un camí de creixement econòmic exponencial. Si decideix no donar nou crèdit, llavors, algunes persones o empreses no poden tornar els seus préstecs i ho perden tot, cosa que genera desigualtat social i, a més, un efecte contagi de la fallida, ja que aquestes persones que tenen pèrdues són fallides per a altres empreses que els han donat crèdit i es perden llocs de treball, fet que redueix el consum i provoca una espiral recessiva. I això encara agreuja més la situació de la manca de crèdit.

Com cal encarar el deute llavors?

El més important és afrontar el sistema monetari de manera política. Jo anomeno sobirania financera ciutadana el dret dels ciutadans d'escapar de la dictadura dels mercats financers, que són totes aquestes impositions que patim per part del sistema monetari i financer. El més greu d'aquesta crisi és la manera com s'ha afrontat des del principi, ja que el deute privat s'ha convertit en públic. Que el govern accepti com a públic el deute privat d'entitats financeres i grans empreses que han fet fallida a causa de la seva acció especulativa és imperdonable. Tècnicament, en un sistema capitalista pur, aquestes entitats haurien fet fallida i punt. Cal recordar al govern les bases del capitalisme per poder superar el capitalisme.

Quin tipus d'alternatives s'estan construint?

El 15-M ha propiciat diverses iniciatives, com fer una auditoria ciutadana del deute públic per decidir què paguen i què no han de pagar els contribuents. També cal destacar la proliferació de monedes complementàries promogudes pels propis ciutadans per assajar un intent d'empoderar-se davant la rendició dels poders polítics al capital financer. La ciutadania està impulsant iniciatives en la direcció correcta.

Quin seria el model monetari ideal?

Ho he anomenat R-economia i és un sistema on es respecta la sobirania financera ciutadana. Es tracta d'un sistema monetari en el qual no es cobra interès per crear diners. La millor manera de fer-ho és amb un sistema de crèdit mutu, com per exemple el Bancor que Keynes va presentar a Bretton Woods i no va ser acceptat. Les cambres de compensació bancàries també funcionen així. El concepte és que el saldo de cada participant té un límit màxim i mínim en funció de la seva activitat i els diners es creen en fer una transacció en l'economia real. Per exemple, si una empresa paga la factura de la llum de 100 um (Unitats monetàries), llavors, l'empresa té un saldo de -100 um i la companyia elèctrica un saldo de +100 um. Es tractaria d'un sistema de pagament digital que es faria servir amb targetes de dèbit o mitjans de pagament telemàtics i, sobretot, d'un sistema on hi ha un control social del crèdit i on les decisions que afecten la distribució de la renda de manera decisiva les prenen els ciutadans.

Kion vi faras por eviti tion?

“Què fas per evitar això? Esperantistes de tot el món, actueu enèrgicament contra el feixisme internacional”, podem llegir al cartell editat pel Comissariat de Propaganda de la Generalitat de Catalunya l’any 1937. L’esperanto va ser una peça important i influent per a la difusió internacional dels missatges durant la Guerra Civil. Avui, compta amb cent mil parlants i es calcula que dos milions de persones el poden comprendre. Vikipèdia, la Viquipèdia en esperanto, disposa de més de 170.000 articles publicats i l’Anuari Bibliogràfic de l’Associació Nord-americana d’idiomes moderns registra més de 300 publicacions científiques en aquesta llengua cada any. Les noves tecnologies han fet créixer la llengua internacional amb una nova força, però, d’on prové aquest idioma?

Francesc Poblet
quadernsdillacrua@setmanaridirecta.info

Molt temps abans de la Guerra Civil, ja es va pensar en l’ús d’una llengua comuna per a tota la humanitat. Al segle XIX, per exemple, s’hi van referir els socialistes utòpics Fourier i Proudhon; però va ser el filòsof francès Étienne Cabet qui va proposar, concretament dins del projecte Icaria, l’ús universal d’una nova llengua neutral. Aquesta inquietud va aflorar durant el segon congrés de la I Internacional, l’any 1867, i en el transcurs de la història ha seguit lligada al pensament llibertari.

Ciutats obreristes com Sabadell, Terrassa o Manresa van ser les seues capdavanteres de l’esperantisme català

Esperanto es va donar a conèixer a Varsòvia amb el nom de *llengua internacional* l’any 1887. Creat pel doctor Esperanto, pseudònim del Dr. Zamenhof, és un idioma regular, sense excepcions i fàcil d’aprendre. Al seu voltant, es basteix el moviment esperantista, que pretén difondre l’ús d’aquesta llengua arreu i està lligat implícitament als ideals de justícia, igualtat i fraternitat entre pobles i cultures. La idea d’aquest moviment és que la humanitat es pugui entendre millor mitjançant una llengua comuna i es construeixi, així, un món més just i pacífic.

Els inicis a Catalunya
L’any 1884 va tenir lloc, dins l’àmbit anarquista internacional, el Congrés Cosmopolita de Barcelona. En aquesta cita, el delegat de Sabadell tenia l’encàrrec de defensar la fundació d’un llenguatge universal. A partir de l’any 1904, ja van començar a haver-hi alguns grups esperantistes repartits pel país. Ciutats obreristes com Sabadell, Terrassa o Manresa van ser les seues

Grup d’esperanto a la manifestació contra la guerra de l’Iraq el 15 de febrer de 2003

Francesc Poblet

Facsimil de la revista esperantista *Informe Bulteno*, editada per la CNT, durant la Guerra Civil

capdavanteres de l’esperantisme català, que també arrelava amb força dins del catalanisme burgès.

L’insigne pedagog Francesc Ferrer i Guàrdia es va manifestar a favor de l’esperanto en nombroses ocasions. I Paul Berthelot, amic de Ferrer i simpatitzant anarquista, va crear la primera associació catalana d’esperantistes fa més de cent anys a Ceret.

A Barcelona, l’any 1908, es va fundar la societat esperantista obrera llibertària Tero kaj Libereco (Terra i llibertat) i la publicació *La Internacional* va començar a impartir un curs d’esperanto. El moviment anarquista va reivindicar, en diversos congressos i reunions, l’ús de l’esperanto com a llengua universal, anacional i igualitària.

El setembre de 1909, Barcelona va acollir el congrés mundial anual esperantista, que va ser polèmic perquè va tenir lloc poc després dels fets de la Setmana Tràgica. L’any següent, es va crear la Federació Catalana d’Esperantistes i, el mateix 1910, al congrés constituent de la CNT, es va aconsellar l’ús de l’esperanto a les societats obreres. Andreu Nin va ser un dels personatges que van tenir una activitat esperantista més destacada aquests primers anys.

Temps difícils

Però la Gran Guerra va suposar un descoratjament per a la gent més idealista i humanista i l’esperantisme en va ser una víctima més. L’activitat al voltant d’aquesta llengua va caure en picat i el moviment no va renèixer fins a la segona dècada del segle XX, malgrat els entrebancs que hi va posar la dictadura de Primo de Rivera, que van culminar amb una gran crisi l’any 1928, quan l’organització catalana va ser obligada a integrar-se a l’espanyola. Els anys vint van suposar la consolidació de l’esper-

antisme dins el moviment obrer català —especialment en sectors anarquistes individualistes— i, l’any 1921, es va crear l’Associació Mundial Anacional (SAT), una organització internacional que encara perdura.

República i Guerra Civil

Durant el temps de la República, l’esperantisme va viure una gran expansió. L’any 1935, es va fundar la Secció Ibèrica de la Internacional Esperantista Llibertària (ILES) i, a l’octubre, es va començar a editar el seu òrgan *Nia Bulteno*.

La Guerra Civil va servir per confirmar la utilitat comunicativa de l’esperanto en l’àmbit internacional

La Guerra Civil va servir per confirmar la utilitat comunicativa de l’esperanto en l’àmbit internacional. Això també va afavorir la politització del moviment esperantista, clarament vinculat a la resistència democràtica i contrari a la revolució feixista: tots els grups esperantistes del país es van unir per crear el Comitè Esperantista Antifeixista de Catalunya i les seves activitats es van multiplicar. Fins i tot la Generalitat va fer servir l’esperanto en els seus comunicats de premsa. Es van editar cartells en esperanto i van aparèixer moltes revistes noves com *La Hispana Revolucio* del POUM o *l’Informa Bulteno* de la CNT.

La llarga nit

Amb la derrota de la guerra, l’esperantisme va quedar desarticulat. La repres-

sió franquista també va actuar en aquest àmbit amb una duresa enorme. Algunes esperantistes van intentar reorganitzar-se als camps de concentració de la Catalunya Nord, on arribà algun petit ajut solidari de la comunitat esperantista internacional. Uns anys després, l'esperanto va començar a ser tolerat pel règim, que n'arribaria a fer un ús propagandístic: fins i tot el dictador Franco va acceptar la presidència del Congrés Universal d'aquesta llengua que es va fer a Madrid l'any 1968.

L'esperantisme català d'avui

L'any 1980, es va fundar l'Associació Catalana d'Esperanto –continuada de la Federació– i, l'any 1986, a Sant Cugat del Vallès, es va celebrar un congrés de la SAT, amb gran presència de la fracció llibertària i un bon nombre d'esperantistes encara exiliades. Gràcies a la recuperació del postfranquisme, el llegat del moviment esperantista és ben present a casa nostra. A Moià (Moianès), trobem una de les deu biblioteques més extenses, gràcies a l'esforç recopilatori de Ramon Molera. A Sant Pau d'Ordal (Alt Pene-

dès), hi ha el tercer arxiu més important del món, inaugurat l'any 1968 pel col·leccionista Lluís Hernández. L'abril de 2010, fruit d'una iniciativa de la família d'Hernández, el Patronat de Turisme de Subirats i l'Associació Catalana d'Esperanto, es va reinaugar el centre, conegut com a Museu de l'Esperanto de Subirats i visitable durant els caps de setmana.

Tot i això, el moviment no només es troba als museus, continuen existint grups, sovint lligats als moviments socials, que mantenen l'ús i l'ensenyament de l'esperanto. Per a tots aquests grups, la utopia continua ben viva, com diu l'emblema esperantista: "Ek, gis la fina venko!" (Endavant, fins a la victòria final!).

"Què fas per evitar això? Esperantistes de tot el món, actueu enèrgicament contra el feixisme internacional". Cartell del Comissariat de Propaganda de la Generalitat de Catalunya, 1937

+INFO

Associació Catalana d'Esperanto:
www.esperanto.cat
Associació Mundial Anacional:
www.satesperanto.org

“L'esperanto no té padrins”

Hèctor Alòs i Font és sociolingüista i esperantista. Treballa a l'Institut Estatal Txuvaix d'Humanitats, un centre de recerca a la República de Txuvàixia (Rússia)

Per què creus que l'esperanto no fa servir més al món?

Bàsicament, per una raó: no té padrins, no té un poder politicoeconòmic al darrere que el promoció. Si mirem, per exemple, les campanyes de promoció de l'espanyol o del francès per part d'organismes governamentals o grans grups editorials i de comunicació, ja sigui perquè siguin estudiades com a llengües estrangeres o perquè mantinguin o incrementin la seva posició en els organismes internacionals, veiem que l'esperanto juga en la quarta divisió d'aquesta competició. El moviment esperantista no ha aconseguit un nivell de visibilitat i de suport com el que han aconseguit altres moviments de transformació social com l'ecologisme, el pacifisme, el feminisme o el moviment d'alliberament LGBT. Encara no ha aconseguit modificar les seves estructures d'associacionisme clàssic per convertir-se en una organització més dinàmica i oberta a la societat. En canvi, mostra una vitalitat sorprenent pels recursos que hi ha a Internet i està vinculat

a una producció cultural que ha crescut molt en nombre i qualitat durant les últimes dècades.

Quins avantatges comporta l'ús de l'esperanto?

És una llengua ideada perquè sigui molt més fàcil d'aprendre que les altres i, alhora, no pertany a cap poble o cultura en particular. L'ús de l'esperanto, per la pròpia essència de la llengua, tendeix a anivellar el pes de les diferents cultures, malgrat les seves diferències econòmiques, demogràfiques i sociopolítiques. Per tant, és un mètode eficaç per contrarestar la influència unidireccional d'unes poques cultures cap a tota la resta. Alhora, l'esperanto facilita la capacitat de comunicació entre les persones, independentment de la seva capacitat econòmica, i permet assolir un grau de domini elevat de la llengua, equiparable al de les llengües estrangeres dominants. És important facilitar la fluïdesa de comunicació entre persones per incrementar el sentiment de solidaritat i combatre el racisme i la xenofòbia en molts aspectes.

“Internet ha donat molta vida a l'esperantisme”

Ferriol Macip és professor d'occità i d'esperanto. És coredactor de la revista 'Kataluna Esperantisto, llengua internacional i drets lingüístics' i coordinador de l'Associació Catalana d'Esperanto

Quina és la situació actual de l'esperantisme a Catalunya?

Fa anys que viu una reviscolada, com tots els moviments socials que van ser forts abans de la dictadura i de les grans guerres europees. Internet també ha donat molta vida a l'esperantisme, perquè ha permès augmentar el contacte entre els parlants. Als Països Catalans, l'esperantisme sempre ha estat considerable. Aquí, hi ha una estima gran per la llengua i molta consciència lingüística. És normal, doncs, que un moviment com aquest, que lluita pels drets lingüístics, sigui força ben acollit.

L'esperanto no és molt eurocentrista?

Gens. La llengua ho pot semblar, tot i que gramaticalment és més semblant a moltes llengües asiàtiques que no pas a cap llengua europea. De fet, actualment, és a l'Àfrica i a l'Àsia on l'esperanto està guanyant més parlants i activistes. No hem de valorar la forma sinó el fons. Eurocentrista era, per exemple, el rol de l'anglès a l'Estat indi. L'esperanto es presenta com una solució sostenible contra l'imperialisme.

Quin futur pronostiques a la llengua?

Estem a anys llum d'assolir els nostres objectius: que totes les llengües del món

tinguin el mateix valor i no n'hi hagi cap d'amenaçada i que l'ús d'una interllengua neutral com l'esperanto sigui generalitzat. Tanmateix, estem tan lluny com ho estan altres moviments on molts també militem, com la igualtat de gènere, l'eradicació de l'homofòbia i la xenofòbia, el repartiment de la riquesa, de la pau al món, de la salut per a tothom, etc. Però val la pena continuar lluitant!

Quines activitats feu a l'Associació Catalana d'Esperanto?

L'activitat principal és facilitar la pràctica de la llengua internacional als membres. També ens encarreguem de difondre l'esperanto i de fer conèixer el nostre país i la nostra cultura a fora.

Quins projectes teniu?

Estem preparant diferents trobades esperantistes arreu del món, sobretot, el congrés mundial –que enguany es farà a Islàndia– i el Congrés Català d'Esperanto, que farem a Salardú (Vall d'Aran). A partir del setembre, reprendrem l'activitat amb els cursos, les converses setmanals i els diversos actes i trobades que sempre organitzem. A part d'això, continuarem fent difusió dels drets lingüístics com a complement indissoluble dels drets humans.

Pintura urbana

TEXT I FOTOGRAFIA: Marc Andreu

La ciutat és, cada cop més, un decorat. O un apaparador. Tant de publicitat i disseny per a l'imperi dels diners com de cartó pedra per a turistes. En són exemples la samarreta del Barça (de Nike o de Qatar?) que ha lluit Colom i les ulleres Ray-Ban que han ultratjat els esgrafats de Picasso al Col·legi d'Arquitectes, davant d'una Catedral remodelada en la seva impostura (perquè no és gòtica). Però no tot és *Barcelona, posa't guapa*. No ho és la modesta repintada de façana de l'antiga fàbrica de Can Felipa dos dies abans que l'alcalde inaugurés, l'1 de juny, la placa amb el canvi de nom de la plaça: la que una comissió formada per la FAVB, Carrer, l'Associació de Veïns i Veïnes del Poblenou i *huertamaros* incombustibles ha aconseguit per al periodista i historiador del barri de Barcelona, Josep Maria Huertas Claveria (1939-2007). Si aquí la ciutat encara no és un decorat –i en

sintonia amb la memòria de Huertas– és perquè hi juguen nens, hi fan una cervesa els amics o s'hi troba l'Arxiu Històric i l'Assemblea Social. I també gràcies a històries humanes com la de Fredy, el treballador bolivià que va repintar la façana (fins on arribava l'escala). No sabia qui era Huertas, que va morir l'any que Fredy va arribar de Bolívia. No sabia que va ser un símbol de la llibertat d'expressió. Ni que feia classes per a immigrants al projecte veïnal Apropem-nos. El que sí que sabia Fredy és que ell, subcontractat per fer nyaps a l'Ajuntament, abans no parava de pintar casals i escoles i, ara, amb les retallades, té ben poca feina. La cap de gabinet de l'alcalde nega que es subcontracti ningú per repintar façanes. I per tapar goteres als Encants? O per desallotjar immigrants dels assentaments de Poblenou? No pas en Fredy, que viu al barri del Gorg, a Badalona, allí on el problema es diu Xavier, però no Trias, sinó García Albiol.

RODA EL MÓN

14-15

L'assassinat de Clément Méric reactiva el moviment antifeixista a l'Estat francès

16

El govern britànic reconeix les víctimes de la rebel·lió Mau-Mau mig segle després

ORIENT MITJÀ // EL CONFLICTE SIRIÀ, L'ECONOMIA I EL DESIG DE LLIBERTAT SÓN ELS PRINCIPALS TEMES ALS QUALS S'ENFRONTA EL NOU PRESIDENT IRANIÀ

L'Iran celebra l'elecció del moderat Hassan Rouhani

Nicolas Lupo
Beirut
@niluso

El clergue Hassan Rouhani ha estat escollit com a nou president iranià després de les eleccions celebrades el 15 de maig. Rouhani, que va obtenir poc més del 50% dels vots necessaris per ser declarat vencedor sense la necessitat d'una segona volta, succeeix Mahmoud Ahmadinejad després de dues legislatures. Amb un poder limitat pel Consell de Guardians, principal òrgan que protegeix l'herència de la Revolució Islàmica de 1979, Rouhani s'haurà de posar a treballar ràpidament. Sobre la taula, dos temes candents i entrelligats: el conflicte siria i les negociacions sobre el desenvolupament nuclear. Però la gent que va votar Rouhani ho va fer amb el desig de veure reformes polítiques que acabïn amb l'aïllament internacional i donin llibertats polítiques, socials i culturals. D'altra banda, la preocupació més urgent per a la població iranià és la situació econòmica d'un país on la inflació creix de manera imparable, principalment a causa de les sancions imposades pels Estats Units i la Unió Europea en relació al dossier nuclear.

Una de les promeses electorals de Rouhani era l'alliberament de les preses polítiques

"L'elecció ha estat una declaració de confiança", en la República Islàmica i anuncia el principi d'una "nova era", va dir Rouhani el 17 de juny en una roda de premsa, la primera que fa des que va ser declarat oficialment com a vencedor de les eleccions. Va superar àmpliament els altres candidats. La suma dels vots dels dos candidats que van quedar dar-

rere el guanyador no arriba al 30%. Una de les raons que explica l'èxit d'aquest clergue és el suport que va rebre de Rafsanjani, antic president i polític molt carismàtic i respectat a l'Iran. Rouhani, considerat un conservador centrista, va tranquil·litzar la majoria iranià que desitja més llibertats polítiques i socials amb un discurs de moderació.

Les celebracions per la victòria de Rouhani es van estendre a les principals ciutats del país. Gran part de la població estava molt cansada dels vuit anys de legislatura d'Ahmadinejad, marcats per la conflictivitat en les relacions internacionals i per un empitjorament de la situació econòmica. "Estem molt contents i ho vam celebrar al carrer mentre cantàvem a favor de l'alliberament dels presoners polítics", explica Zainab Tahmasebi, professora a Teheran. Una de les promeses electorals de Rouhani era l'alliberament de les preses polítiques, que -segons un estudi del diari anglès *The Guardian*- voreja les 2.600 persones.

Moltes de les persones que es troben entre reixes van ser detingudes durant o després de les manifestacions multitudinàries de fa quatre anys. Milers d'iranians van sortir al carrer, el 2009, per denunciar un hipotètic frau electoral que va impedir la victòria de Moussavi, el candidat més reformista i sota arrest domiciliari des de llavors. La repressió exercida pels cossos de seguretat va ser molt dura, davant la por del règim de perdre el control. "La gent s'ha tornat menys idealista i més pragmàtica després del trauma de 2009", explica el mateix dia de les eleccions Sina Mansouri, un estudiant de postgrau de literatura anglesa a Shiraz, "és raonable que no estiguem tan apassionats o entusiasmats", continua. El jovent de classe mitjana i amb un nivell educatiu relativament alt va ser una de les potes d'aquelles protestes. L'elecció de Rouhani ha estat considerada com la millor opció davant la manca de candidatures alternatives. El Consell de Guardians va impedir la participació de les

Una partidaria de Hassan Rouhani celebra la victòria a Teheran el 16 de juny de 2013 / YALDA MOAYERI

candidatures més reformistes.

Els desitjos de llibertat política i social van acompanyats de la necessitat urgent de millores econòmiques. "El més important és l'economia; no et pots imaginar la inflació que vivim... els preus pugen cada dia!", continua Zainab en un intercanvi de correus. El rial, la moneda iranià, ha perdut el 80% del seu valor des de l'estiu passat i la classe mitjana s'acosta a una pobresa que cada dia acull més persones.

L'altra gran qüestió és la política internacional que adoptarà el nou president. L'Iran està compromès amb el règim de Baixar al-Assad i oferirà tota l'ajuda possible per evitar que caigui, ja que això posaria en perill la seva preponderància regional. Unes hipotètiques converses per trobar una solució al conflicte hauran d'incloure el país persa i estan en estreta relació amb les negociacions sobre el desenvolupament de l'energia nuclear, que, segons ha defensat sempre el règim, té finalitats pacífiques. Però el nou president té poca cosa a dir: el líder suprem Ali Khamenei, l'home més poderós del país des de fa 24 anys, té l'última paraula sobre les converses en matèria nuclear. ◀

Qui és el nou president?

Presentat com un clergue conservador moderat, és doctorat en dret per la Universitat de Glasgow. Va protestar contra el règim del Sha i va començar a fer política després de la Revolució. Va ser un líder militar durant la guerra contra l'Iraq de la dècada dels 80 i el primer negociador nuclear, l'any 2003, quan l'Iran va acordar la suspensió voluntària d'aquest programa. Rouhani "és un home d'absoluta confiança" de Khamenei, diu Maryam Rajabi -líder opositora a l'exili- en una entrevista a *El País*. Rajabi denuncia que no es pot confiar en ell i destaca que va participar en la repressió de les protestes estudiantils dels 90.

ESTAT FRANCÈS // LA ULTRADRETA, ELS MOVIMENTS ULTRACATÒLIGS I LA DRETA PARLAMENTÀRIA DE JEAN-FRANÇOIS COPÉ ATIEN L'HOMOFÒBIA I EL RACISME

Clément Méric: el feixisme mata a París

Victor Yustres
Nantes
@victoryus3

El dimecres 5 de juny, Clément Méric, un estudiant de Ciències Polítiques de divuit anys, bretó, sindicalista, antihomòfob i antifeixista, va ser assassinat a París per Esteban M., un cap-rapat de 21 anys nascut a Cadis i membre de les Joventuts Nacionalistes Revolucionàries (JNR) i de Troisième Voie, dos grupuscles neonazis lligats entre ells i dirigits per Serge Ayoub, àlies Batskin, un conegut líder neofeixista de París.

Des de llavors, set persones han estat detingudes, entre elles, el mateix Esteban M., que va ser l'autor dels brutals cops amb puny americà que van matar Méric. Totes elles eren membres de Troisième Voie o les JNR. El primer ministre francès, el socialdemòcrata Jean-Marc Ayrault, ha anunciat oficialment la dissolució d'aquestes organitzacions.

CLIMA HOMÒFOB

Totes les mostres de condemna i de rebuig s'han centrat especialment en els grupuscles identitaris. Tanmateix, el crim s'ha produït en un clima d'escalada

El creixement del moviment de La Manif pour tous ha encoratjat la violència ultradretana

de la violència homòfoba, no només promoguda per l'extrema dreta, sinó també pels moviments ultracatólics i la dreta parlamentària de Jean-François Copé, que fa mesos que es manifesten contra la llei del matrimoni i l'adopció igualitària, finalment aprovada a principis de maig.

El moviment de La Manif pour tous ha sortit als carrers i ha encapçalat múltiples manifestacions, radicalitzant el seu discurs homòfob i encoratjant la violència ultradretana. La frase de la pròpia exlíder del moviment, Frigide Barjot, clarifica el to de la protesta: "Si Hollande vol sang, hi haurà sang!".

LA ULTRADRETA PREN EL CARRER

Arran de l'assassinat de Méric, el Moviment contra el Racisme i per l'Amistat entre els Pobles (MRAP) ha denunciat la llarga llista de provocacions i violències exercides pels grups feixistes durant els darrers anys i, en especial, els últims mesos: l'ocupació de la mesquita de Poitiers per part de Génération Identitaire el 2010; l'atac a un bar LGBT per part de membres de Troisième Voie a Lilla; la brutal pallissa contra una parella gai a París; l'ocupació de la seu del Partit Socialista feta pel Bloc Identitari, o l'a-

tac contra periodistes durant la darrera manifestació el 26 de maig. L'extrema dreta ha anat traient múscul mobilitzant-se al carrer de manera desacomplexada i impunement.

Part de l'antifeixisme destaca que la dissolució dels escamots d'Ayoub que ha anunciat Ayrault és un recurs poc pràctic i ineficient, "ja que es tracta de la punta de l'iceberg de tot un teixit d'organitzacions d'extrema dreta organitzada". I tampoc faria tancar Le Local, el bar associatiu que porta el mateix Ayoub a París, focus principal de captació i formació de joves pel seu "exèrcit d'elit".

EL FN ES FA EL DESPISTAT

Marine Le Pen, líder del partit ultradretà Front Nacional, ha adoptat una estratègia de discreció pel que fa al cas Méric. Lamenta la mort, però aprofita per ficar dins el mateix sac "tots els moviments extremistes, de dreta i d'esquerra" i acu-

sa "d'ultraviolents els grups antifeixistes", especialment Acció Antifeixista París-Banlieu, on Méric militava des de feia uns mesos.

Le Pen nega qualsevol vinculació del FN amb els fets i critica que sempre "es barreja el seu partit amb els grupuscles neonazis". Malgrat els seus intents per *desdemonitzar* el FN, els vincles de la

Serge Ayoub lidera els grupuscles neonazis Joventuts Nacionalistes Revolucionàries (JNR) i Troisième Voie

formació amb organitzacions identitàries i neonazis estan ben demostrades. El mes d'abril, la web antifeixista *Reflexes* va publicar una investigació on s'evidenciava la relació de membres del FN amb militants de les JNR o el GUD, moltes d'elles actives durant les mobilitzacions antimatrimoni homosexual i durant les campanyes del FN. Tant la dreta com l'esquerra parlamentària -tret del FN- i també nombrosos col·lectius i personalitats públiques han condemnat l'assassinat de Méric. ◀

Serge Ayoub, president de les JNR, es posa el puny al cor durant una manifestació de l'extrema dreta per denunciar la globalització a París el maig de 2011 / THOMAS SAMSON

Clément Méric (1995-2013) / AGITPROPRAXIS

ecofestes
Solucions ecològiques per a les teves festes!!

93 837 15 48
www.ecofestes.com

“Intenten fer-nos por, però nosaltres els continuarem demostrant que no en tenim”

Entrevista a Pierre i Benjo, militants d'Acció Antifeixista Nantes-Bretanya

El grup d'Acció Antifeixista Nantes-Bretanya es va formar a finals d'abril d'enguany / ACTION ANTI-FASCISTE NANTES

V. Y.
@La_Directa

Com heu viscut, aquestes darreres setmanes, l'assassinat de Clément Méric i les mobilitzacions posteriors?

Pierre: El cas de Clément ens ha demostrat la importància d'haver reactivat el col·lectiu. En aquell moment, vam reaccionar ràpidament convocant una manifestació la mateixa nit de la mort i una altra tres dies després, que va aplegar entre 1.000 i 2.000 persones, una xifra notable per convocatòries fetes amb tant poca antelació. Però la lluita antifeixista no consisteix només a reaccionar en calent a drames com aquest, sinó també a combatre el clima homòfob i racista dia rere dia.

Benjo: L'assassinat de Clément ha arribat després de l'escalada de violència dels

col·lectius homòfobs i la ultradreta durant mesos. Per això, hem de continuar organitzats i preparats encara que el moviment de la Manif pour tous es calmi.

L'extrema dreta és més forta i està més organitzada o simplement fa més soroll al carrer?

P: Ara, s'han donat dues circumstàncies úniques. La primera és que els petits grupuscles d'ultradreta (identitaris, pétanistes, catòlics), que normalment no es mobilitzen junts, han trobat el pretext per manifestar-se plegats en l'oposició al matrimoni homosexual. El grau de violència que han mostrat al carrer és extremadament greu i sense precedents. La segona circumstància única a Europa és que la dreta parlamentària (la UMP) desfila amb aquests grupuscles al carrer. El *cordó sanitari* que existia a França ha explotat des de l'època Sarkozy i, ara, la UMP de Copé es

manifesta amb neonazis que ataquen policies, destrossen locals LGBT d'ambient i agredeixen homosexuals.

Què en penseu, de la dissolució de les JNR i Troisième Voie que planteja el govern del Partit Socialista?

B: La dissolució no és una solució. Això els permetrà recuperar la virginitat política i tornar-se a reagrupar. Continuarà sent la mateixa gent amb les mateixes idees repugnants. Aquest gest és només un cop mediàtic del PS i serveix perquè els feixistes es facin les víctimes.

“La policia i l'Estat lluiten contra nosaltres i no contra l'extrema dreta organitzada”

P: Unité Radicale era un grup neonazi que va intentar atemptar contra el president Jacques Chirac i va ser dissolt. Ara, la majoria són al Bloc Identitari o al FN. D'altra banda, quan fem una manifestació antifeixista a Nantes, la policia és extremadament violenta, ens dispara pilotes de goma i deté les nostres companyes. Un camarada va ser empresonat durant una manifestació amb proves falses. Mentrestant, la ultradreta ataca la policia amb gasos lacrimògens, ocupa l'estació de trens de Nantes (per impedir la sortida del tren de la periodista i antifeixista Caroline Fourest) i només hi ha hagut una detenció. Queda clar que la policia i l'Estat lluiten contra nosaltres i no contra l'extrema dreta organitzada.

Quina ha estat la responsabilitat dels mitjans de comunicació en aquesta escalada d'homofòbia?

P: El paper dels mitjans és molt greu.

Quan Méric va ser assassinat, la majoria de mitjans parlaven “d'enfrontament entre extrems”, com si ser feixista i antifeixista fos el mateix. I, encara més greu, el dia després de la seva mort, qui va ser convidat a les televisions? Serge Ayoub, el líder neonazi de Troisième Voie. No conviden persones del cercle de Clément ni militants antifeixistes, sinó els criminals, perquè expliquin la seva versió i es justifiquin. És al·lucinant. A més, han dedicat hores de màxima audiència a les manifestacions homòfobes. Tenen una sobrerrepresentació mediàtica inacceptable.

El matrimoni igualitari i l'adopció s'han aprovat, però els moviments homòfobs continuen presents; és el cas dels *veilleurs* (sentinelles), grups d'ultra-catòlics que es reuneixen al carrer en silenci cada nit a més de 100 ciutats franceses per protestar contra la llei. Quina és la vostra estratègia de lluita d'ara endavant?

B: La nostra lluita és al carrer. En el cas dels *veilleurs*, ens contramanifestem cada nit davant d'ells a Nantes per recordar-los que el carrer no és seu. Cada vegada són menys, mentre que nosaltres creixem. A més, escrivim textos i fem comunicats amb l'objectiu de repolilitzar els ciutadans i recordar que l'antifeixisme no és només una lluita contra els nazis, sinó que passa -també- per l'anticapitalisme, que és un sistema que produeix desigualtats i odi. El nostre col·lectiu està obert a tothom, perquè creiem que l'antifeixisme és cosa de tots i totes.

P: No volem que els feixistes estiguin tranquils. Volem destapar qui són i on són. El que li han fet a Clément i tota la violència homòfoba que escampen només es pot catalogar de terrorisme. Intenten fer-nos por, però nosaltres els continuem demostrant que no en tenim. ◀

ON AIR

www.radiopica.net
Descobreix una altra realitat!

Terra d'escudella

vine a tastar les nostres cerveses artesanes

C/ Premià, 20 baixos, Sants (Bcn)
www.tdk.cat tel. 93 422 16 13

DIVA HOGAR

REPARACIONS 24H
MANTENIMENT I REFORMES
Barcelona

93.346.86.01
Tarragona-Reus-Costa

977.207.982
www.clubdivahogar.com

TAM-TAM

disseny gràfic - il·lustració
web - compaginació

www.fundaciontamtam.org

Productes de la terra!

El portal de venda de productes dels PPCC

www.productesdelaterra.cat

ÀFRICA // UN LLARG PROCÉS JUDICIAL I ARXIVÍSTIC DESTAPA ALS GRIMS GOMESOS PER LES FORCES BRITÀNIQUES A KENYA

El Regne Unit reconeix les víctimes de la rebel·lió Mau-Mau

Wmbugu Wa Nyingi, Jane Muthori Mara, Paulo Nzili i Ndiku Mútua davant la Cort Reial de Justícia de Londres l'abril de 2011 / LEFTERIS PITARAKIS

colonial. Aquell mateix any, el tribunal va desestimar les reclamacions de les víctimes i no va reconèixer la responsabilitat del govern colonial britànic d'Evelyn Baring, però sí que va permetre continuar amb el procediment de les indemnitzacions. A molts dels documents apareguts, es reproduïen els fets ocorreguts durant les revoltes dels anys cinquanta. Aquest descobriment va revelar que, a més, hi havia uns altres vuit mil documents retirats de la descolonització de 36 colònies britàniques. Sembla ser que les 300 caixes de documents van ser transportades en secret a Londres dies abans de la independència de Kenya, el 1963. Tota la reputació colonial britànica en dubte.

Tradicionalment, els diferents governs britànics han intentat bloquejar les accions legals de justícia transicional dels antics combatents Mau-Mau. Amb la independència de Kenya, tant el primer president kenyà Jomo Kenyatta -que no

va participar amb el Mau-Mau perquè va estar empresonat durant tot el conflicte com el seu successor, Daniel Arap Moi, sempre es van negar a revocar l'estatut colonial que va il·legalitzar el Mau-Mau. Tot i que serà difícil arribar a veure els torturadors asseguts a la banqueta dels acusats, finalment, després de mig segle, s'ha fet justícia i s'ha donat llum verda a la demanda de les víctimes per denunciar el Regne Unit. Una demanda que van presentar quatre kenyanes d'entre 70 i 80 anys víctimes de la repressió britànica: Paulo Nzili, Ndiku Mutua, Wmbugu Wa Nyingi i Jane Muthori Mara. Els dos primers van ser castrats, Nyinhi va estar tancat a diferents camps de concentració i va rebre innumerables pallisses sense cap acusació o judici previ i Muthori Mara va ser detinguda amb disset anys i torturada i violada brutalment.

Durant el conflicte, les forces de seguretat britàniques van abusar brutalment de milers de kenyanes detingudes

El llarg procés judicial l'ha conduït el bufet d'advocats britànic de Leigh Day i la feina d'arxiu, un funcionari de l'oficina d'Exteriors, Edward Inglett, que, amb la sortida a la llum d'aquests documents tan comprometedors sobre l'actuació de l'administració colonial a Kenya ha aconseguit el reconeixement d'unes víctimes silenciades durant cinquanta anys. La sentència pot significar un precedent per altres víctimes de la colonització britànica. ◀

Anna Tapia
Kampala
@ATapiaL

demanar perdó en nom del govern britànic. El primer ministre, el conservador David Cameron, també s'ha compromès a la construcció, a Nairobi, d'un monument en memòria de les víctimes de la tortura durant l'època colonial. A l'Alt Comissionat Britànic de Nairobi, 160 víctimes van escoltar en directe aquestes declaracions històriques. Tot plegat és el resultat d'un llarg procés judicial i dels casos presentats a la sala número 73 del Tribunal Superior de Londres.

Abans que el tribunal londinenc es pronuncés sobre els abusos i les tortures d'oficials britànics a kenyans durant la revolució Mau-Mau, l'abril de 2011, es va fer públic que el govern britànic havia retirat 1.500 documents, materials sensibles, sobre els últims anys de la Kenya

Història d'una revolta anticolonial

La rebel·lió Mau-Mau va ser una revolta camperola anticolonial i un moviment nacionalista que es va originar entre el poble kikuiu, el majoritari a Kenya. Va tenir lloc entre 1952 i 1960 i va ser la resposta al desplaçament forçat a altres zones del país que van patir arran de la política d'usurpació de terres desenvolupada pel govern colonial, terres que van ser entregades a les persones colones blanques. El moviment va passar de la protesta contra les expropiacions de terres a una guerrilla independentista. Pels oficials britànics, els grups Mau-Mau eren "una rebel·lió de primitius i violents que perjudicaven l'ordre i el progrés de la colònia". Durant els vuit anys de conflicte, les forces de seguretat britàniques van abusar brutalment de milers de kenyanes detingudes, haguessin participat o no a les revoltes i fossin o no membres del moviment revolucionari. Més de 30.000 kikuius van ser arrestades i portades als camps de concentració -els camps de tortura- i es calcula que, durant la disputa, van morir prop de cent mil persones.

LA DIRECTA PUNTS DE VENDA

ADREÇA
Pepereria Abrebra - Pg. de l'Estació 21
BARCELONA - Ciutat Vella
Taller de Músics - Requesens, 3
Icària - Arc de Sant Cristòfol, 11-23
Xarxa Consum Solidari - Pl. Sant Agustí Vell, 15
El Lokai - Cava, 1 bis
La Rosa de Foc - Joaquín Costa, 34
Logofobia - UB Ravat, Dm. 10-18h
Quisoc Colom - Rambles
Etnomusic - Bonsucces 6
Quisoc Talers - Rambles
BARCELONA - Eixample
Quisoc Manu - Napoleó Rosselló
BARCELONA - Gràcia
Aldaral - Martínez de la Rosa, 57
Cap i Cua - Torrent de l'Olla, 99
Infoespai - Plaça del Sol, 19

Talà - Verdi, 12
Papeteria Cercles - Ballen 201
Estanc - Roselló amb Castellers
BARCELONA - Guinardó
Rocaquinarria - Xiprer 13
BARCELONA - Nou Barris
Casal de Barri de Prosperitat - Plaça Àngel Pestana s/n
Ateneu Popular de 9 Barris - Portlligat, 11-15
Can Basté - Fabra i Puig, 274
BARCELONA - Sant Andreu
Bar La Ura - Coroleu, 15
Quisoc Comerç - Plaça Comerç
Quisoc Rambla - Fabra i Puig, 10
Ateneu Llibertari - Coroleu, 82
BARCELONA - Sant Gervasi
Quisoc Punt i Coma - Guillem Tell, 29
Quisoc - República Argentina, 233

Quisoc - Tuset, 38
Llibreria Hernández - Passeig Reina Elisenda de Montcada 2
BARCELONA - Sants
Centre Social de Sants - Oribelles, 30
Espai Obert - Violant d'Hongria, 71
La Ciutat Invisible - Negre, 35
Terra d'Escòcia - Premià, 20
Teleria Maiea - Riego, 16
Quisoc Colveres - Sants, 79
Quisoc Francisco - Vilardeell
Coop57 - Premià, 15
Kollom Club - Rossend Aros, 9
BELLATERRA
Quisoc de Ciències de la Comunicació
BERGÀ
Llibreria La Mafalta - Plaça Viladomat, 21

CALDES DE MONTJUI
Quisoc del Carrabo - Av. Pl. Margall, 183
Papeteria Can Roselló - Av. Josep Fontcuberta, 118
CARDEUÉ
Quisoc del Centre - Ctra. de Canoves, 4
CORNELLÀ DE LLOBREGAT
CST - Ctra. d'Esplugues, 46
Ateneu Popular - Jacint Guerrero, 8
ESPLUGUES DE LLOBREGAT
Uruú - Joaquim Rosal, 22
Quisoc - J. Rosal amb Laureà miró
GAVIA
Art Votalló - Sant Joan, 1
GIRONA
Les Voltes - Plaça del Vi, 2
Quisoc - Plaça Catalunya
Logofobia - UDG, Df. 10-18h.

GRANOLLERS
Llibreria La Gralla - Plaça dels Cabrits, 5
Anònims - Miquel Ricomà, 57
El Raoc Ecològic - Roger de Flor, 86
L'HOSPITALET DE LLOBREGAT
Quisoc - Plaça del Repartidor
CSOJ - Estíbar - Av. Vidreres, 22
CIC - Mare de Deu de Montserrat, 10
Aula de Cultura de St. Josep - Av. Isabel la Catòlica, 32
IGUALADA
Llibreria Cal Raball - Santa Caterina, 17
Legim - Ptg. Capità Gall, 4
LLEIDA
Espai Ramon - Balçada de la Trinitat 5
Can Fundació - Pl. Margall, 26
MANRESA
Moés - Jocs de la Piloteta, 9

MARTORELL
Llibreria Miró - Francesc Santacana, 12
Llibreria Estel - Francesc Massana, 16
MATARÓ
Llibreria Dòria - Pujol, 9
MOLINS DE REI
Barba - Rafael Casanova, 45
PALMA DE MALLORCA
Llibreria Mallorca - Església de Santa Eulàlia 11
EL PRAT DE LLOBREGAT
Llibreria Drac - Ferran Puig 38
RIPOLL
Gràfic Paper - Progrés 27 i Mossen Cirilo Verdaguier, 14
RIPOLLET
El Local - Monturiol, 32
SABADELL
Can Capablanca - Comte Jofre 30

SANTA COLOMA DE GRAMENET
Aramatx - Montserrat 3
La Krida - Siclla, 97
Distributives - Sant Ramon, 22
SANT BOI DE LLOBREGAT
Bar Sense Nom - Pl. de les Preses, 3
Olivar - Ronda Sant Ramon, 113
SANT FELIU DE LLOBREGAT
Ateneu - Vidal i Ribas, 23
Teleria India - Jacint Verdaguer, 9
SANT JOAN DESPI
Kiosk Dot - Pg. Canal / Av. Barcelona
La Crepena - Galícia, 6
SANT PIERRE DE RIUS
Gabbaldà - Plaça de la Font, 2
LA SEU D'URGELL
Llibreria La Llibreria - Sant Ot, 1
SITGES
Quisoc Can Jorret - Major, 8

TARRAGONA
CGT - Rambla Nova, 67-69, 2n
TÀRRAGA
Llibreria Bufavents - Major, 23
Fam Cadena - Av. Barcelona, 81
TERASSA
Terrassa Respon - Societat, 6
Ateneu Canaleja - Sant Gaetà, 73
VALENCIA
Café Tendur - Silvia Romeu, 16
Llibreria Sahir - Danzas, 5
Terra - Baró de Sant Petrí, 9
Socapau - Camisiers 8
VILADOCANS
Llibreria Els Nou Rals - Sant Joan, 19
VILAFRANCA DEL PENEDÈS
La Formai - Pines, 17
VILANOVA I LA GELTRÚ
Ateneu Vilanoví - Plaça Llargu, 19

Terrassa Respon, vertebrar la transformació social

El centre social de la capital vallesana comença una nova etapa amb dos projectes basats en l'economia solidària

Pep Valenzuela
@La_Directa

El que, l'any 2010, va començar com un projecte per fer una publicació de contrainformació és, avui dia un centre social autogestionat on es desenvolupen diversos projectes socials i culturals. És una proposta de transformació social assembleària que es vincula a l'economia social i el cooperativisme a escala nacional a través de la Cooperativa Integral Catalana (CIC). Un projecte que comença a donar els seus fruits.

A punt de fer tres anys de vida, el centre social Terrassa Respon (TR) fa els primers passos d'una nova fase del camí. Com diu Marieta, responsable de la Kafeta Kiffaya, és "un projecte potent, pel qual ho estem donant tot i que ja comença a donar resultats". Part d'aquests resultats són la participació significativa de gent i la nodrida programació mensual d'activitats. Entre elles, un dels elements importants del projecte és la vinculació del centre amb la CIC, principalment, a partir de la instal·lació d'un punt de venda de productes ecològics, la Central de Compres de la CIC a Terrassa, anomenada La Resposta.

PROJECTE PERIODÍSTIC

Terrassa Respon arriba aquí després d'una vida curta, però agitada. Creat per un grup de militants socials i polítics que havien viscut diverses experiències a grups locals com l'Ateneu Candela i l'Associació Espai Democràtic Intercultural (AEDI), neix amb la voluntat d'esdevenir un mitjà de contrainformació local i general, sempre vinculat als moviments socials. Van llogar el local que encara utilitzen, situat al carrer Societat, ben al centre de la ciutat, amb l'objectiu de tenir un centre de trobada on poder fer xerrades, vídeos, teatre i altres activitats, sempre amb el *leitmotiv* del projecte periodístic de fons. Seguint aquesta base del projecte, durant el primer any, van publicar vuit edicions en paper amb notícies d'ac-

tualitat del territori i internacionals, però, actualment, només es manté una edició online, ja que, segons Glòria Xancó, membre del centre: "Va ser una llàstima no poder continuar amb l'edició en paper, però les dificultats econòmiques i de manca de recursos humans ens van portar -contra la nostra voluntat- cap a la via digital".

RESSORGIR DE LES CENDRES

Gràcies a la participació activa de les companyes de TR a les mobilitzacions del 15-M, es va estimular l'apropament de persones noves al centre social. De fet, durant aquests mesos, va ser quan es va iniciar una relació especial amb la CIC i també amb el col·lectiu Global Change. Però, enmig d'aquesta revifalla, el centre social va ser víctima d'un atemptat amb còctol Molotov, el novembre de 2011, que va cremar bona part de la planta baixa i va inutilitzar el local durant prop de tres mesos. "Al principi, la policia deia que hi havia indicis que assenyalaven cap a organitzacions d'extrema dreta", explica Joan Sala, un dels membres fundadors i militant veterà de l'esquerra revolucionària, "l'Ajuntament va declarar que allò era inadmissible, però fins avui no s'ha arribat a cap conclusió i ja ningú no espera que es pugui resoldre res en positiu".

La segona etapa de TR arriba amb la desvinculació del projecte Global Change, mesos després de l'atemptat. Novament, apareixen les dificultats econòmiques i de manca de recursos humans, motiu pel qual es va posar en qüestió el manteniment del centre social. Tanmateix, malgrat la situació de crisi, l'espai ha viscut una renovació

Terrassa Respon és un espai autogestionat on convergeixen diferents grups i iniciatives

de personal amb l'entrada d'un grup de militants noves, que són les que ara impulsen el projecte. Ara més que mai, Terrassa Respon és un espai autogestionat on convergeixen diferents grups i iniciatives que tenen en comú una orientació a favor de l'autogestió, el cooperativisme i la solidaritat i que impulsa l'intercanvi directe i l'ús de la moneda social. La cooperativa La Resposta té un paper central en aquest projecte mitjançant el foment del consum responsable, principalment de verdura fresca de proximitat i de temporada, lliure de contaminants procedents d'agroquímics, pesticides o manipulació genètica. Segons Andrés Muñoz, un dels responsables del

col·lectiu: "A part del consum ecològic, funcionem conjuntament amb una xarxa d'intercanvis amb una moneda social regional que, en un futur, permetrà comprar productes a la central en Ecos". D'altra banda, la Kafeta Kiffaya ha començat a treballar per oferir un espai de trobada i d'oci alternatiu on es poden consumir productes ecològics i menjar artesanal. "Volem crear les condicions perquè artistes locals interactuïn directament amb el seu públic i donin a conèixer el seu treball", destaca Marieta. Les xerrades amb experts sobre temes d'actualitat, un clàssic al centre social, continuen formant part central de la programació, així com l'espai de cinema infantil i per a gent adulta.

A més d'oferir cursos d'idiomes o manualitats gratuïts o a un preu molt baix, s'està treballant amb força un grup de criança. Segons Carme Moya, que fa més d'un any que col·labora amb els projectes del centre: "Volem crear una xarxa de famílies per compartir experiències i créixer amb els nostres fills i filles i afavorir una maternitat i una paternitat més conscients i una criança respectuosa amb els ritmes i les necessitats físiques i emocionals de bebès i nens".

Ara, l'activitat de més èxit d'aquest any ha estat la fira mensual itinerant d'artesanària, segona mà i intercanvi, batejada com a Firem, que no només està ajudant a donar a conèixer el centre i a la seva autogestió, sinó que també permet que la gent que participa a la fira pugui vendre o intercanviar els seus objectes. Un dels objectius de Firem és promoure i donar a conèixer la moneda social. Així doncs, de cara al futur, es preveu que les vendes de la fira es facin amb moneda social per facilitar un mercat on poder utilitzar-la. ◀

Façana del centre social Terrassa Respon / RACHID ALI

+ info:

Centre social Terrassa Respon. C. Societat, 6
Obert de dimarts a divendres de 17 a 20h. Dissabtes de 10 a 13h. www.trrespon.org
La Resposta. Cooperativa de consum
www.cooperativaintegralterassa.wordpress.com

The Segovia Big Band: més que una fuga

Un nou documental sobre la fuga de la presó de Segòvia parla de la transició i de la realitat del País Basc en primera persona

Laila Serra / Pau Fabregat
@LailaSerra / @Pau_Fabregat

5d'abril de 1976, la dictadura encara cueja, 29 presos s'escapen de la presó de Segòvia. Formen el grup 24 militants d'ETA político-militar i cinc catalans, entre ells l'anarquista i membre del MIL Oriol Solé Sugranyes. Oriol és abatut per la Guàrdia Civil al bosc de Sorogain (Navarra) a pocs metres de la llibertat, la frontera amb França.

Aquest és l'argument de *The Segovia Big Band: conversaciones con sus protagonistas*, un documental on Gemma Serrahima (neboda d'Oriol) i Joan Rossell immortalitzen la història d'un grup de persones que detallen de manera molt propera els motius de la seva integració a ETA i com va ser la fuga i opinen sobre l'actual procés de pau engegat al País Basc.

37 anys després, quinze hores de gravació condensades en 65 minuts de documental posen sobre la taula un document que dona veu als protagonistes d'uns anys crucials de la història de l'Estat espanyol, la transició i, més concretament, explica com es va viure al País Basc.

La pel·lícula dona veu als protagonistes d'uns anys crucials de la història de l'Estat espanyol

Així doncs, es passa de documentar els fets amb entrevistes individuals a obrir -a la part final- un debat molt ric, on Serrahima i Rossell reuneixen catorze dels 29 fugats i hi mantenen converses durant hores, de les quals es destil·len reflexions molt valuoses sobre qüestions clau com la lluita armada, la violència o la necessitat de la reparació del dany i el perdó.

El documental permet conèixer aquestes persones i els motius que els van dur a formar part d'aquesta lluita i, així, contribueix a la construcció del relat històric per trencar el silenci i combatre, com diu la directora, "la falsificació constant de la història".

És una crida a qüestionar la transició, un procés que ha permès que encara hi hagi executadors franquistes que ocupen càrrecs públics, mentre se silencien les veus dissidents.

Oriol Solé Sugranyes detingut després de la fuga de la presó de Perpinyà l'any 1971 / PEDRO COSTA

Com diuen Serrahima i Rossell, aquest projecte audiovisual és un intent d'entendre què va passar durant el franquisme, la transició i els primers anys de l'anomenada democràcia. Les respostes, les han buscat entre les protagonistes de la història, tota aquella gent que va lluitar i es va implicar d'una manera conseqüent i fins al final pels seus ideals.

LA FUGA

Amb una estratègia pròpia d'un film de ficció, els protagonistes van fer realitat quelcom que semblava quasi impossible: fugir d'una presó franquista a través d'un túnel. El gener de 1976, durant tres mesos, van excavar el pas subterrani des d'un lavabo del pati de la biblioteca de la presó. L'estratègia era brillant i estava gravada a foc a la memòria dels presos, ja que, mesos abans, un intent de fuga havia fracassat per la presència d'un infiltrat de la policia, *El Lobo*. Per dissimular els sorolls que produïa l'excavació i amb la cooperació de tots els presos -tant els que participarien a la fuga com els que es quedarien a la presó-, s'organitzaven activitats al pati, com partits de bàsquet o de pala. Les butxaques de les jaquetes feien de dipòsits de la terra que extreien, que deixaven caure dissimuladament pel pati de la presó. Tot tenia un perquè i tot estava estudiat al mil·límetre per no aixecar la més mínima sospita.

Arriba el dia. D'un a un, van sortir pel forat estret de set metres de longitud que els trasllada fins al clavegueram de la presó, des d'on continuen fins arribar a l'exterior. Ja fora, el comando exterior els espera amb un camió preparat que els portarà a Espinal (Navarra), lloc on els hauria d'estar

esperant el mugalari (persona que els ajudaria a creuar la frontera amb França). Error fatal. El mugalari no apareix i els presos, embriagats per l'eufòria i l'anhel de llibertat, decideixen saltar-se el procediment i baixar del camió per intentar creuar la frontera pel seu compte. La impaciència, el soroll que fan 29 persones pel mig del bosc i l'espessa boira d'aquella matinada del 6 d'abril fan la resta. Es desorienten, el bosc està infestat de Guàrdia Civil que els va capturant. Enmig de la confusió, un guàrdia dispara una ràfega, dos trets a l'esquena, Oriol Solé Sugranyes cau abatut. ◀

El MIL: una família amb història

El MIL (Movimiento Ibérico de Liberación) neix als anys 70, a cavall de la desintegració del moviment obrer en grups autònoms contraris a la burocràcia sindical. Es declaren antiburocràtics, antiparlamentaris, antisindicalistes, antiautoritaris, anticapitalistes. El MIL destaca per la seva heterogeneïtat i complexitat.

Per sobre de tot, és un grup de familiars i amics, on els lligams es forgen amb sang. Com diu Jordi Solé Sugranyes, germà d'Oriol i integrant del MIL: "Lluitàvem per vocació, no per obligació; seguïem el meu germà gran, l'Oriol, ell era l'ànima del MIL".

De la família Solé Sugranyes, també hi havia l'Ignasi (de l'equip teòric) i, entre altres membres, Salvador Puig Antich i Jean-Marc Rouillan (que aporta la ideologia llibertària al grup i un anarquisme crític que els du cap a l'activisme armat).

El seu rebuig a l'etiqueta i a l'organització entesa com a dirigisme el converteixen, segons Carles Sanz, en un grup atípic i original, que es podria emmarcar, a grans trets, dins l'esquerra revolucionària radical. El MIL es considera un grup de suport a les lluites del moviment obrer. Així doncs, les seves accions van dirigides a expropiar fons (atracaments a bancs) per donar suport econòmic a les vagues obreres i a la recuperació de materials (robotoris de maquinària d'impremta) per crear i difondre gratuïtament coneixements revolucionaris que a l'Estat espanyol eren desconeguts.

El grup es dissol el 1973 i, un mes després, detenen tres dels seus integrants, Salvador Puig Antich, Josep Lluís Pons Llobet i Oriol Solé Sugranyes. ◀

Rompamos las puertas

(Ateak hautsi ditzagun)

El fuego de los fusiles?
quemándonos la piel,
la niebla de Burguete?
mojándonos las alas,
Navarra, una vez más,
bebió sangre.

Íbamos treinta gudarís,
Segovia quedaba lejos,
era la medianoche,
aquello, sí, fue
caída y desgracia!

Oriol, compañero nuestro,
te mataron a tiros.
La tierra, fría,
la sangre, caliente,
las dos empezaron a hermanar?
Catalunya y Euskadi.

-¡Decidme si la niebla
se irá alguna vez!
-Para que el cielo se despegue
empezemos todos
a romper las puertas
de nuestras cárceles!

Poema de Bixente Serrano Izko, company de la presó de Segòvia, pensat a les cel·les de càstig del penal de Cartagena el 1976 i dedicat a Oriol Solé Sugranyes.

/ LAILA SERRA

“El documental posa sobre la taula qüestions clau sobre el procés de pau a Euskal Herria”

Entrevista a Gemma Serrahima i Joan Rossell, autores del documental

Laila Serra
Pau Fabregat

Com va sorgir la idea de fer aquest documental?

G.S: Des de petita, sentia que la meua família parlava sobre l'Oriol, un tiet que va matar la Guàrdia Civil durant una fuga de presos d'ETA político-militar i que militava en un grup anarquista durant els 70. Em semblava interessant que un tiet meu s'hagués fugat amb presos d'ETA i, ja des de ben jove, vaig començar a llegir sobre el tema, a preguntar a la família. Amb l'excusa que havia de fer un treball final de màster i que en aquell moment em trobava a l'atur, vaig decidir que era el moment idoni per arrencar aquest projecte juntament amb el Joan.

The Segovia Big Band, per què decidiu aquest nom?

J.R: El nom The Segovia Big Band va sorgir durant un dels dinars que celebren els protagonistes el 20 de novembre de cada any per commemorar la mort de Franco. Vam decidir aquest títol perquè és com s'autoanomenen els que estaven involucrats a la fuga. Quan vam saber que ells es deien així, no ho vam dubtar.

Una cosa que sorprèn del documental és que la història gira al voltant d'Oriol, però no s'entrevista cap militant del MIL.

G.S: Investigant, em vaig adonar que la fuga tenia poc a veure amb el MIL, ja que va ser organitzada per ETA político-militar. Aleshores, vam decidir que fariem el documen-

tal sobre qui havia organitzat la fuga, utilitzant com a fil conductor l'Oriol. Més tard, reflexionant-ho, crec que ha estat una bona opció perquè els artífexs de la fuga van ser els d'ETA i tinc una distància amb ells que em permet ficar-m'hi més, ja que, amb la família, sempre vas més amb compte.

Com va ser el primer contacte i la relació amb les persones entrevistades?

G.S: El primer contacte va ser amb la Miren. Vam quedar en un bar a Donosti. Al principi, jo estava nerviosa perquè no volia molestar-la més del necessari. Però, sorprenentment, la trobada va ser molt càlida des de l'inici. Vam estar gairebé tres hores parlant. A partir d'ací, ella ens va posar en contacte amb la resta. Abans de fer les entrevistes, vaig tornar a Euskal Herria per trobar-me amb el Mikel i el Koldo, que em van portar a la *sociedad* d'un d'ells, on vam estar una bona estona parlant. Crec que va ser important conèixer alguns dels protagonistes abans de començar a gravar perquè això va crear un entorn de confiança.

J.R: Hem establert uns lligams afectius forts amb alguns dels entrevistats de manera espontània. Ha estat molt enriquidor poder conèixer de primera mà la història d'aquestes persones.

Si haguéssiu de destacar una anècdota o una vivència, quina seria?

G.S: Al principi, teníem por de remenar el passat, un passat que no ha estat fàcil i que, encara avui, no ha tingut cap tipus de reparació. Per nosaltres, va ser molt important fer una preestrena i que les persones entrevistades veiessin el treball

que hem fet. Quan, en acabar el documental, ens van felicitar, va ser el millor reconeixement possible.

J.R: Jo també em quedo amb el cap de setmana de la preestrena a Bellver de Cerdanya, quan la Miren, un cop acabat el documental, va venir i ens va agrair el que havíem fet. La manera com ens ho va dir va fer que m'adonés que això no només és un documental, sinó una oportunitat perquè totes aquestes persones hagin pogut expressar-se i explicar la seva història.

El final és obert perquè intenta transmetre unes converses íntimes entre els protagonistes

El documental acaba amb una reflexió oberta sobre el procés de pau, quina finalitat té aquest recurs?

J.R: El documental és obert perquè intenta transmetre unes converses íntimes entre els protagonistes. Com qualsevol reflexió, no acaba en el moment que tots es posen d'acord, sinó que finalitza amb unes preguntes a l'aire.

G.S: Nosaltres ens vam plantejar fer un final amb una conclusió, però, llavors, havíem de prioritzar el discurs d'algú per sobre dels altres... Són catorze persones que, en un moment donat, van estar unides en una acció molt important i que, després, han evolucionat, de la mateixa manera que han evolucionat els seus ideals. Per tant, es posen sobre la taula una sèrie de preguntes, amb resposta o no, que són les que es fa la societat civil avui dia.

A partir d'ara, quin recorregut teniu pensat donar al documental?

G.S: Per nosaltres, el més important és que el vegi el màxim de gent possible. Sigui a un ateneu llibertari - que ja ens han demanat que el volen projectar -, sigui a un festival o a una televisió.

J.R.: Amb part dels diners recaptats durant el procés de micromecenatge, es farà una pàgina web on, més endavant, penjarem el documental i totes les entrevistes editades perquè tothom tingui accés a la informació. I cal recordar, també, la presentació que es farà el dimarts 25 de juny a les 19h a la Universitat Ramon Llull de Barcelona a càrrec de Xavier Giró, director de l'Observatori de la Cobertura de Conflictes. 4

The Segovia Big Band, conversacions con sus protagonistas

Direcció: Gemma Serrahima
Realització: Joan Rossell
Música: Dani Vega i Sara Fontan
Gènere: Documental
Duració: 65 minuts
Any: 2012
Format: HD 16:9 Color
Gravacions efectuades al País Basc durant el 2012

+info:
Pàgina Facebook: The Segovia Big Band: Conversaciones con sus protagonistas
Twitter: @segoviabigband

El documental s'estrenarà el dimarts 25 de juny a les 19h a la Universitat Ramon Llull (c. Valldonzella, 12, Barcelona)

NO MORE TOUR 2013

FERMIN **MUGURUZA**
KONTRAKANTXA
+ ZULOAK + LA KINKY
DUB MACHINE

05 JULIOL 2013
SALA COTTON
LLEIDA · 22:00H
CTRA. VALL D'ARAN KM 07 · LLEIDA
ANTICIPADA 15 € · TAQUILLA 18 €

Estellés en resistència, vint anys després

'Bertomeu' crea un disc-llibre amb la poesia d'Estellés per reivindicar la llengua i l'ensenyament en valencià

Quique Badia Masoni

@La_Directa

Albert Ortega (*Bertomeu*) ha presentat, a les biblioteques Xavier Benguerel i Francesc Candel de Barcelona, el seu nou llibre-disc *7 d'Estellés* (Edicions del Bullent, 2013), amb set poemes musicats de Vicent Andrés Estellés (Burjassot, 1924 - València, 1993) i un vuitè poema inèdit de l'escriptor valencià dedicat al traspassat Enric Ortega, pare del cantautor. L'obra és un homenatge al poeta valencià amb motiu del vintè aniversari de la seva mort.

Escoltar Bertomeu és copsar la vitalitat i la vigència d'un parlar i d'una manera de veure el món

A través dels finestrals de la sala d'actes de la biblioteca que porta el nom del novel·lista i traductor Xavier Benguerel, podem contemplar un quadre costumista de la vida d'un barri de la ciutat Comtal que viu, impassible, sota l'atenta mirada de la torre de vigilància de la presó de dones de Wad-Ras. Així, entre el filferro d'arc del centre penitenciari i al ritme del so dels cops de raqueta de les pistes de tennis que hi ha a l'altra banda de l'avinguda del Bogatell, és a punt de començar el recital d'un Albert Ortega (o Bertomeu, si ens hi hem de referir amb el cognom artístic) que, a

primera vista, sobta de veure afaitat. Segurament és perquè el dibuix amb què Empar -la seva companya- il·lustra la portada del nou llibre-disc del cantautor, *7 d'Estellés*, ens presenta un compositor molt més barbut que el que tenim davant nostre ara mateix.

L'ambient és familiar, però no només pel fet que amb prou feines hi ha una vintena de persones a la sala, sinó perquè bona part del públic són famílies amb criatures, entre les quals destaca el petit Nicolau, el fill del músic, que amb el seu accent valencià anima un auditori que Neus -la bibliotecària, que, pel seu parlar, sabem que també és del sud- assegura que és l'habitual d'aquesta casa.

L'ESTELLÉS DESCONEGUT

Neus és l'encarregada de presentar el cantautor a les persones i personetes que han assistit avui a la Xavier Benguerel per veure el que ella titlla de "gran descobriment" i a qui elogia el fet que, al seu disc, ens presenti un Estellés desconegut. La treballadora de la biblioteca esmenta que Bertomeu és fill del fundador d'Al Tall, Enric Ortega, i explica que el cantautor fa més de pedagog que de res quan va a les escoles i els instituts a ensenyar l'obra del poeta valencià mitjançant la música. Més tard, sabem, en boca d'Albert, que aquest experiment va començar amb la iniciativa per ensenyar música mitjançant registres més actuals o els clàssics del rock'n'roll. El projecte es va anomenar *Rock a les aules* i es va dur a terme a La Nostra Escola Comarcal i a La Florida, dues escoles cooperatives on la docència

s'imparteix íntegrament en valencià. Amb motiu del vintè aniversari de la mort de Vicent Andrés Estellés, aquesta iniciativa va acabar adoptant la forma de petit homenatge.

Fetes les presentacions, es cobreixen els finestrals amb les cortines i Bertomeu es permet fer broma mentre afina l'instrument i assegura que l'aire condicionat l'ha desafinat.

DEFENSA DEL VALENCIÀ

Mentre canta Estellés amb la seva veu melosa i endolcida pels acords de la guitarra, al seu darrere, es projecten els poemes del periodista i escriptor nat a Burjassot, acompanyats de les il·lustracions del llibre sorgides de la ploma de Marc Bou, el germà d'Empar. Tot queda en família. L'ofici de Bertomeu, de professió tècnic de so, es fa palès per l'ús d'un harmonitzador i dels bucles que provoquen la sensació que hi ha més instruments i més veus a la sala.

Ortega va a les escoles i els instituts a ensenyar l'obra del poeta valencià mitjançant la música

Set cançons, les set que promet el llibre-disc d'Edicions del Bullent, són les que recita un Albert que no perd l'oportunitat per escometre contra aquells que, segons ell, volen fer desaparèixer el català occidental -tal com vol referir-se al valencià- i que li prohibeixen, fins i tot, d'anomenar el país on viu.

Vicent Andrés Estellés / QUIRZE GRIFELL

El musicòleg Vicent Torrent, l'encarregat de prologar l'obra de Bertomeu, afirma, encertadament, que Estellés no ha arribat a l'Albert "com un llamp enlluernador, sinó com un doll d'aliment quotidià d'alt voltatge. I l'ha musicat tranquil·lament, amb la intensitat que et transmet el seu univers poètic, des de la talla natural de les seues paraules justes". No es pot expressar millor.

Escoltar Bertomeu és copsar la vitalitat i la vigència d'un parlar i d'una manera de veure el món que, lluny de morir amb aquells que ja musicaren l'Estellés, continua i continuarà ben viva entre la quitxalla que corria per un auditori petit però fidel als seus principis, com la cultura valenciana en resistència al sud del Sènia que tant deu a l'homenatge enguany. ◀

/ EMPAR BOU

7 d'Estellés

Albert Bertomeu
Edicions del Bullent, 2013

Bertomeu:
myspace.com/bertomeumusic
bertomeumusic.blogspot.com

MUYAYO RIF
Kasba
WWW.KASBAMUSIC.COM

MALDITA COMEDIA

MALDITA COMEDIA
FESTA I REIVINDICACIÓ DESDE
LA PERIFERIA DE BARCELONA
NO ET PERDIS EL SEU VIDEO DEMOCRACIA?

POCA BROMA.

Escola Nostra Senyora de l'Eterna Agonia

Qualificacions de l'alumne

Curs: 2017-2018
 Alumne/a: Alba Grau i Roxira
 Classe: Tercer B

Assignatura	Qualificació	Notes
Religió	<u>N</u>	
Història de la religió	<u>B</u>	
Matemàtiques	<u>N</u>	
Llengua castellana	<u>S</u>	
Llengua vernacle	<u>-</u>	(No s'avalua)
Coneixement de la Creació	<u>N</u>	
Psicomotricitat (futbol)	<u>B</u>	
Història del capital	<u>S</u>	
Plàstica	<u>N</u>	

Data: 22 de juny del 2018
 Professor: Sor. Genoveva de las Mercedes

(Cal retornar aquesta butlleta signada pels pares o tutors legals)

Tutor: _____
 Signatura: _____

BARRI INTERNET

@galapita — @Hibai_ — @josianito

HAN SOLO

La versió d'Hache

Ens arriba, via @serotoninaEH, la història en primera persona d'Hache, un hacker que va ser detingut erròniament per possessió de material pedòfil, quan rastrejava la xarxa Tor. En aquest article, escrit en primera persona, dona detalls del que feia, de com ha exagerat la premsa, de les imprecisions del que s'ha dit, etc. Molt recomanable.

www.securitybydefault.com/2013/06/hacker-epico-edicion-hache.html

DIY

'Drones' activistes a Turquia

L'ús de *drones* com a eina activista en les mobilitzacions socials s'està popularitzant arreu del món. Aquesta setmana hem pogut veure alguns vídeos de Turquia on les manifestants han captat el desallotjament de la plaça Taksim des de dalt.

Al vídeo, es pot apreciar el desplegament policial i els seus moviments, els llançaments de gasos i la brutalitat que s'exerceix sobre la població civil. Després de captar aquestes imatges durant hores, el *drone* va ser derrocat per un tret i el seu pilot detingut. L'endemà, tres nous *drones* vigilaven les vigilants.

<http://ves.cat/gQTM>

SOFG

Tor

Existeix una xarxa pensada i dissenyada per a l'anonimat. Es diu Tor i és l'abreviatura de The Onion Router. Permet la navegació segura, ocultant la usuària de qual-sevol rastreig o intervenció externa.

La confidencialitat i l'anonimat a Internet sempre ha estat un problema per a la majoria d'usuàries, sobretot quan sabem com n'és, de fàcil, que es vigilin i registrin les webs que visitem i, amb això, s'elabori un perfil nostre. És important saber que Tor no és fiable al 100% pel que fa al xifrat de la informació. La seva funció principal és assegurar l'anonimat de la usuària, de manera que no es pugui rastrejar la informació que envia per arribar a ella.

Tor proporciona anonimat en la navegació web, IRC i altres aplicacions que usin el protocol TCP. Per a això, n'hi ha prou amb instal·lar-lo amb uns quants passos senzills i efectuar algunes configuracions en el nostre navegador web. La primavera àrab o Wikileaks han d'agrair bona part del seu

èxit al sigil permès per l'ocupació de la xarxa Tor. Moltes periodistes usen Tor per comunicar-se de manera més segura amb confidents i dissidents. Les ONG usen Tor per permetre que les seves col·laboradores es connectin als seus llocs web mentre es troben a l'estranger sense haver de notificar a tothom que estan treballant amb aquesta organització.

Tot i que molts governs intenten criminalitzar aquesta xarxa anònima, el seu desenvolupament ha estat impulsat per l'Electronic Frontier Foundation, l'organització de defensa de les llibertats civils en el món digital. El 2011, el projecte Tor va ser guardonat per la Free Programari Foundation com a projecte de benefici social que utilitza programari lliure i permet que més de 36 milions de persones d'arreu del món tinguin una experiència de llibertat d'accés i d'expressió a Internet mantenint la seva privadesa i anonimat.

<https://www.torproject.org>

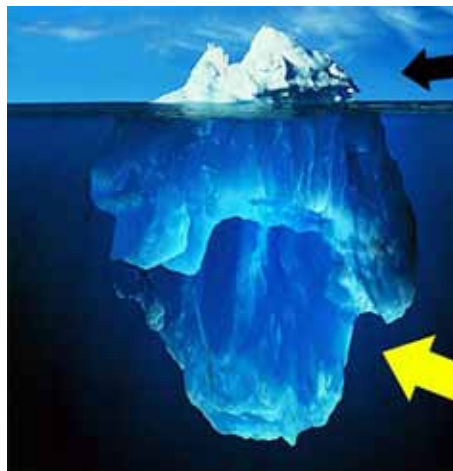
SOFG

Deep web (Internet profunda)

Encara que no ho sembli, el 95% d'Internet no està indexat pels cercadors; és el que es coneix com *Deep web*, internet profunda o Internet fosca. Això pot ser per diversos motius: pàgines protegides amb contrasenya, existència de documents en formats no indexables o que per accedir a la informació calgui interrogar la base de dades.

Es diu que existeixen entre cinc i sis nivells per sota de la xarxa Internet superficial i, igual que a l'oceà, accedir-hi, a mesura que es descendeix, es fa més difícil. Entre el nivell 1 i el nivell 3, trobem la informació que habitualment consultem. A partir del nivell quatre, comença el veritable descens i és molt recomanable l'ús de Tor o algun programa similar (tret que vulguis que uns *homes de negre* et visitin a casa). Al nivell cinc, trobaríem la informació confidencial dels governs de tot el món.

BLOCS/WEB

El millor del Sónar a la xarxa

Internet pots trobar multitud de formats i llocs per escoltar música. Utilitzarem com a exemple el que més ens ha agradat del Sónar:

-Karenn: una bestialtat de sessió (*només* 45 minuts) al Boiler Room, molt semblant a la del divendres. A youtube: <http://ves.cat/gQS3>

-Bambounou: amb tota seguretat, de les millors sessions del festival i també de les menys concorregudes. El seu primer disc és a: <http://soundcloud.com/bambounou>

-Major Lazer: el grup que més ens va fer ballar, a diferència de l'anterior, a la seva Soundcloud només té *remixes*: <http://soundcloud.com/majorlazerJaar>

-Nicolas Jaar: el simpàtic Nicolas té un web molt *xulo* on es poden escoltar temes: <http://www.nicolasjaar.net>

-Vatican Shadow es caracteritza per ser un projecte musical temàtic, conceptualitzat a base d'electrònica fosca i punyent, propera a la sonoritat dels primers àlbums d'Apex Twin: <http://vimeo.com/44643079>

AGENDA

Festa Major Alternativa del Masnou

DE DS 22/06 A DS 29/06

El final de la primavera coincideix, sovint, amb l'inici de les festes majors arreu. I lluny de deixar-se domesticar, n'hi ha que romanen alternatives al model imposat, al sistema establert de festes majors organitzades de dalt a baix, per a un públic majoritari i poc avesat a la participació. Les primeres que han arribat a l'agenda de la DIRECTA són les del Masnou. Ja poden comptar que, qualsevol nit, ens hi trobaran.

"L'any 2013 després de Crist, tot el Masnou és ocupat pels demòcrates... Tot? No! Un llogaret del sud habitat per feres indomables rebutja una i altra vegada ferotgement l'invasor, gràcies a una poció màgica que els fa invencibles: L'Olla Masnovinal!"

Programa: 22/06 21h 7a boticantada popular (plaça d'Espanya) 25/06 19:30h: xerrada i debat: *L'evolució de la lluita popular i la seva criminalització*, a càrrec de Gerard Horta (antropòleg UB) i un membre de la PAH. 21h: sopar de traje (porta quelcom per compartir) 22:30h: cinefòrum a la fresca: *Les navayes ¿úiles?*, documental sobre la lluita minera asturiana. 26/06 17h: 2on torneig antifeixista del Masnou. 21h: sopar de traje. 22h: cinefòrum a la fresca: pel·lícula sobre les protestes de la cimera del G-8 a Gènova. 27/06 19:30h: xerrada explicació de diversos casos repressius de la vaga del 29-M 21h: pintxos solidaris 22h: cinefòrum a la fresca: *4F; ni oblit ni perdó* 28/06 23:30h: rua cap a les festes alternatives (inici estació d'Ocata) 00h: nit de PD 29/06 22h: cercatasses (inici edifici antic de correus) 01h: concerts amb: La Gota Malaya i Orxata Sound System

Tots els actes, menys els especificats, es faran a les pistes de l'avinguda Pau Casals.

DC19^{/06}

TORELLÓ

Projecció del documental

La Plataforma

21h Bar Atmosfera C. Rocaprevera, 16

Org. CUP Torelló

Més info: www.torello.cup.catDJ20^{/06}

GIRONA

Concentració contra la manipulació de la informació

20h Plaça Catalunya

Org: Assemblea antiautoritària

DV21^{/06}

BARCELONA

Xerrada: Procés cap a la independència: Oportunitat o cortina de fum?

19h Llibreria Aldarull. C. Torrent de l'Olla, 72. Amb la participació de Rafael Torner, de l'ANC Gràcia; Joan Pedragosa, del Grup de Reflexió per l'Autonomia; Joan Sebastià Colomer, d'Endavant, i Jordi Martí i Font, independentista llibertari. Més info: www.aldarull.org

La crisi té nom de dona

19:30h CFA Sarrià. C. Canet s/n. A càrrec d'Elena Idoate, membre del Seminari d'economia crítica Taifa, en el marc del Cicle de xerrades i tallers sobre gènere Més info: www.cfasarria.wordpress.com

Sopar i cafeta per l'autogestió del programa Trets a l'aire

20h CSO Can Vies. C. Jocs Florals, 42

Teatre sobre la marxa:

Las tres cerditas deshauciadas

22h La Casa de la muntanya

C. Sant Josep de la Muntanya, 31-35

PREMIÀ DE MAR

Armari solidari

18h CSA Can Sanpere

C. Sant Cristòfol, 41-43. Més info:

www.csacansanpere.wordpress.com

SANT CUGAT DEL VALLÈS

Presentació del llibre

Som com moros dins la boira?

20h Casal Popular La Guitzia C. Migdia,

3. Amb la presència de Mar Carrera

(de Pol-Len Edicions) i Radounan Zahir (activista amazic)

DS22^{/06}

BARCELONA

Jornada: 15-M Valoració i perspectives

A partir de les 10:30h al Pou de la figuera C. Sant Pere Més Baix, 70. Programa: 10:30h Taula rodona i debat sobre l'experiència i la continuïtat del moviment del 15-M. 12:30h Enfocament extern del que ha significat i significa el 15-M. 14:30h Dinar popular

Presentació de la campanya per la Sobirania Econòmica

18:30h Plaça Orfila. Amb la presència de Josep Manel Busqueta (del Seminari d'economia crítica Taifa) i Jordi Torrents (d'Endavant). Organitza: Endavant Nou Barris Més info: www.endavantap9b.org

VALÈNCIA

Xerrada: A un any de la vaga minera d'Astúries i a un mes de la Vaga general al País Basc: perspectives i balanços d'aquestes lluites

19:45h Casal Obrer i Popular Francesc Santacatalina C. Salvador Ferrandis Luna, 42, baixos esquerra

Amb la presència de membres de LAB i del CSI d'Astúries.

Més info: www.coshorta.wordpress.comDG23^{/06}

BARCELONA

Jornada Pre-Revellta

Tot el dia a la plaça de la Farigola. Programa: 11h Esmorzar amb sorpresa. 14:30 Dinar de traje. 15:30 Taller d'auto-construcció. 16:30 Tarda d'actuacions amb El Niño del Parche & Muletitas, Aitor i Marc Espectre. 18:30 Xerrades sobre actualitat i col·lectius del barri i altres lluites veïnals, retransmesa en viu per Ràdio Bronka (104.5) i Contrabanda FM (91.4) 21h a 23h Actuacions nocturnes amb Bittah, Vick y Los Charnis. Org: Assemblea de Vallcarca

FREQUÈNCIES LLIURES

Ràdio Bronka 104.5FM Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV 103.9FM Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica (només web) Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona) www.radiorsk.info | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos (només web) Terrassa www.radiokaos.cat | Postscriptum Radio (només per internet) www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.wordpress.com | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Ràdio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Ràdio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radiokativafm.blogspot.com | Ràdio Mistelera 101.4FM Dénia - La Xara www.lamistelera.org | Ràdio Bala 106.4FM Manresa <http://radiobalamanresa.wordpress.com>

Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Sants TV <http://sants.tv> | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Selecció d'alguns programes de LaTele. Podeu consultar la graella sencera o veure tots els vídeos a www.latele.cat. Emetem des de Plaça Espanya fins a Sant Pol de Mar al **CANAL 37 DE LA TDT**. Resintonitza la teva tele per trobar-nos!

CADA NIT A PARTIR DE LES 20H30 NOUS PROGRAMES!

DILLUNS: 20:30h. Noticias 1
DIMARTS: 20:30h. Tv Animalista
DIMECRES: 20:30h. Contra-Infos

DIJOUS: 22h. Y tu qué miras gilipollas?
El programa de punk de LaTele
DIVENDRES: 21h. Programa de falguera

DISSABTE: 22h. Cineclub 1
DIMECRES: 21h. La Xerrada

EL TEMPS

DIJOUS 20

Últim dia de tempestes a les comarques del nord de Catalunya. Refrescada forta durant la nit. Sol al País Valencià i Ses Illes.

DIVENDRES 21

Núvols retinguts al litoral de Barcelona i Tarragona. Petits ruixats a les muntanyes de Girona. Ambient agradable.

DISSABTE 22

Més sol i temperatures una mica més altes. No s'arribarà a valors tan estiuencs com el passat cap de setmana.

DIUMENGE 23

Domini del sol en general malgrat alguns núvols a punts del litoral. Els termòmetres no passaran els 30 graus enlloc.

DILLUNS 24

A les comarques del nord, malgrat el sol, l'ambient serà fresquet de dia i fred durant les hores nocturnes. Pocs núvols.

DIMARTS 25

Els termòmetres no s'acabaràn d'enfilar per sobre dels 30 graus. A la costa no arribarà la xafogor. El sol predominarà arreu.

/ DIRECTA

«Som un autèntic brot verd per transformar la societat»

Alex Romaguera
@La_Directa

Quin vas prendre consciència del drama de les hipoteques?

Després de separar-me i perdre la feina. Vam quedar a mercè de les exigències hipotecàries perquè el banc només ens proposava el refinançament. Tenia la sensació de viure en una mena de *màtrix*; allò em va desvetllar. El meu contacte amb la comunicació potser hi va ajudar, però, encara que ho sàpigues, ningú no t'assegura que podràs prendre decisions en llibertat. El sistema és tan brutal que et fa passar pels embuts que marquen els poders econòmics.

Com vas afrontar-ho?

Em vaig convèncer que calia lluitar, sobretot després d'observar l'estigma que comportava parlar-ne, fins i tot dins el meu entorn. Era com escampar malestar. Ara hi ha més consciència, però el tràngol que suposa per a moltes famílies és duríssim.

Què va donar peu al nucli de la PAH a les comarques gironines?

Hi volíem traslladar la transversalitat del problema, ja que, d'entrada, sembla que només afecti les persones migrades, tot i que n'hi ha moltes d'autòctones que ho estan patint des del silenci. Amb en Martí Batllori, vinculat a la PAH i altres moviments socials, vam convocar una reunió amb entitats i grups de la comarca el juny de 2011. Aquest setembre farà dos anys de la presentació.

Quina peculiaritat té la política d'habitatge en aquest indret?

Girona s'ha convertit en una postal de luxe, molt maca pels rics, però demolidora per a la resta, que és víctima dels abusos que s'apliquen en l'àmbit de l'habitatge. Ni els socialistes ni -ara- els convergents no han fet res per evitar-ho. Ben al contrari: el nou govern ens va dir que només hi havia dos casos de desnonaments, tot i que el Consell General del Poder Judicial calcula que el 10% de les 400.000 execucions hipotecàries practicades a l'Estat el 2012 han estat a Catalunya. Amb una regla de tres, t'adones que les xifres són més altes. Sabem que s'han cursat prop de deu mil execucions a Girona i rodalies. Hi ha milers de famílies afectades.

«A Salt, hem construït un espai d'aprenentatge i de respecte extraordinari; malgrat els cops, la lluita val la pena»

Les institucions en són còmplices?

Han actuat en connivència amb el poder capitalista perquè fos així. S'ha desregularitzat el mercat i l'habitatge ha esdevingut objecte d'especulació. Un delictes brutal contra el bé comú, ja que, amb els pisos buits, es podria haver creat un parc públic d'habitatges.

Què valoraries d'aquests anys a la PAH?

Hem pogut canalitzar l'angoixa de les famílies i explicar que els casos individuals tenen a veure amb un problema que ens afecta com a comunitat. El més important és que persones d'orígens, realitats i implicacions distintes hem construït un espai d'aprenentatge i de respecte extraordinari. Malgrat els cops, la lluita val la pena.

Entens que les secretàries judicials o les empleades de banc executin les ordres pel temor de perdre la feina?

No comparteixo que s'escudin amb això. Sortir de la por i de l'esclavitud en què vius depèn d'un mateix. A vegades, cal estar disposat a perdre la feina si obeint fan que el sistema ens enfonsi a tots plegats.

El bloc de Salt demostra que hi ha un altre model possible?

Ens ensenya el valor de l'ajuda mútua i la cura de l'altre. Hem creat una cadena de favors, una cooperativa agrícola i altres projectes que aposten per un sistema de relacions on la clau és decreïxer i desempallegar-nos de les necessitats supèrflues.

L'estratègia de les ocupacions ho propicia?

Hi ha molta gent que entén la necessitat de cooperar, la qual cosa ens ha convertit en un autèntic brot verd per transformar la societat. I això m'anima perquè significa que cada vegada hi ha més persones que s'apoderen i assumeixen responsabilitats per continuar aquest camí cap a un nou món que, creiem, ens farà més feliços. ◀

Marta Afuera

Activista de la PAH

La Marta recorda el dia que en Lluís, un company de la Bisbal d'Empordà que assistia a les assemblees de la PAH a Barcelona, va venir amb la data de desnonament sota el braç. "Vam muntar un autocar i, després de parlar amb l'alcalde, la regidora de Serveis Socials i els veïns, vam aconseguir evitar-lo". Va ser el primer desnonament aturat a Catalunya i l'empenta definitiva perquè, amb altres activistes, Marta Afuera creés el primer nucli de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca a les comarques gironines (actualment, n'hi ha una desena, a més del de Pineda i Tordera, d'on ella és veïna). Treballadora incombustible, aquesta maresmenca de 40 anys participa en cos i ànima en un "compromís moral que allargaré fins allà on pugui", conscient del flagell que impliquen les polítiques d'habitatge per a milers de famílies catalanes. Amb el desig de transformar la societat, Afuera experimenta el benefici de l'aprenentatge i de l'esforç cooperatiu al bloc alliberat a Salt. Dos aspectes que, al costat de l'estima per les altres, l'estimulen a entregar-se a la vida i a la lluita, de les quals se'gons ella- "no hem de dimi- tir mai perquè les dues coses van aparellades".